

palestina
mu

Nummer 3 2002 Pris 25 kr

ges ut av
Palestinagrupperna i Sverige (PGS).
Tidskriften kommer ut med
fyra nummer per år.
Presslagt 020909
Omslagsbild:
Palestinska barn i Östra Jerusalem.
FOTO: Håkan Brunnström

Ansvarig utgivare
Lisa Norman

I redaktionen
Yvonne Fredriksson
Frank Fredriksson
Adnan Abou-Chakra
Ken Schubert
Rebecca Hybinette

Redaktör och layout
Håkan Brunnström

Innehållet
För innehållet i osignerade artiklar svarar redaktionen. För innehållet i signerade artiklar svarar respektive författare. Redaktionen ansvarar inte för insänt, ej beställt material.

Adress
Palestina Nu
Palestinagrupperna i Sverige
Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm
08 - 641 72 88
e-post
info@palestinagrupperna.a.se

Hemsida
www.palestinagrupperna.a.se

Prenumeration
Löpande 4 nummer per år: 90 kr
Institutioner 130 kr
Postgiro 55 57 21-0
adress se ovan

Annonser
Helsida 2 500 kr
Halvsida 1 400 kr
Kvartssida 800 kr
ISSN 1100-4746
© 2002
Palestinagrupperna i Sverige
Tryckt hos Tryckverksta'n, Örebro

Innehåll

Ledare: Krigsförbrytelser – Brott mot mänskligheten – Folkmord	sid 3
Israels positioner har försvagats Det palestinska ledarskapet saknar nödvändig auktoritet. Extrema lösningar tilltalar stora delar av respektive befolkning...	sid 4
"Ockupationsmakten får inte deportera eller förflytta sin egen civilbefolkning till det territorium som den ockuperar" B'Tselem publicerade i maj nya dokument över den israeliska ockupationspolitiken...	sid 6
En gallsjuk ko Tro det eller ej, men Israel är det enda land i världen som har en tvåhundra procentig befolkning!	sid 9
Krönika: Per Gahrton Inte en dag går utan att Ariel Sharons hantlangare mördar palestinier. Vad är det egentligen för sorts människa som känslolöst, dag ut och dag in, vältrar sig i dödande?	sid 11
Israeliska fredsrörelser Refuseniks kallar sig den idag stora grupp soldater och officerare, som vägrar tjänstgöra på ockuperade områden.....	sid 12
Mahmoud Darwish: "Under belägring" "Här vid bergsslutningen, inför skymningen och tidens kanoner, intill de förkrossade skuggornas trädgård,.."	sid 14
Pressklipp från Israel	sid 16
Palestinainsamlingen Vi vill tacka alla våra bidragsgivare: Du som troget ger en summa pengar varje kvartal, ...	sid 17
Palestinsk tro i Jordanien Han är kille, hon är tjej. Han är blyg, hon är framåt. Han bor i flyktingläger och hon går i jordansk skola.	sid 18
Glada barn blir starka människor På Valborgsmässoafton i år åkte Yvonne Fredriksson och jag ner till Palestina för att besöka PGS bistandsprojekt. Mitt uppdrag var att träffa våra samarbetspartners	sid 20
De israeliska bojkottkampanjerna	sid 23
Projektinformation	sid 25
Landet runt	sid 26

www.palestina.nu

Krigsförbrytelser – Brott mot mänskligheten – Folkmord

20 år har nu förflutit utan att de skyldiga för massakern i Sabra och Shatila 1982 har ställts inför rätta. I flera år har en internationell juristgrupp kämpat för att få till stånd en rättegång där dåvarande försvarsministern i Israel Ariel Sharon, den militäre befälhavaren Amos Yaron och flera libanesiska milisledare bl.a. Elie Hobeika skall sällas till svars för sina brott mot den palestinska civilbefolkningen i Libanon.

Till stöd för åtalet finns en rad internationella juridiska konventioner, som gör det möjligt att åtala krigsförbrytare oavsett vilket land de befinner sig i. Denna lagstiftning började med Nürnberg-rättegångarna för att förebygga brott mot civilbefolkningen i krig. I Belgien finns dessutom en speciell lagstiftning från 1993 och 1999, som gör det möjligt att väcka åtal för krigsbrott.

På uppdrag av 23 personer, som överlevde massakern, har den belgiske advokaten Luc Walleyne och hans medarbetare arbetat hårt för att samla vittnesmål och ställa samman fakta för en kommande rättegång. I flera år har gruppen arbetat med att väcka åtal och under tiden har själva möjligheten av en kommande rättegång ställt till stort politiskt rabalder.

Både juristgruppen och den lagstiftande församlingen i Belgien har blivit utsatta för politiska påtryckningar från USA och Israel. Sharon har ställt in en resa till Belgien och har skaffat sig en försvarsadvokat i landet och dessutom väckt åtal mot Yassir Arafat.

Ett brittiskt dokumentärprogram om Sabra och Shatila fick den israeliska regeringen att gå i taket och lägga in en protest hos BBC. Tre libanesiska milisledare har plötsligt lönmördats efter att de tillkännagett att de skall vittna i den kommande rättegången.

Den 26:e juni i år beslutade appellationsdomstolen i Belgien att inte väcka åtal mot Sharon eftersom han inte befinner sig i landet. Detta beslut grundar sig på ett juridisk-tekniskt problem och strider mot den internationella lagstiftningen om krigsbrott.

Man behöver inte vara särskilt misstänksam för att ana att domstolen här har varit utsatt för politiska påtryckningar från en mycket hög nivå. Man måste komma ihåg att denna rättsprocess diskuteras samtidigt som Den Internationella Krigsdomstolen skall börja arbeta och USA vill ha en speciell immunitet i densamma.

Det pågår också en debatt om statschefer skall ha rättslig immunitet i internationella domstolar - detta lyckades dock inte Milosevic med. Men Ariel Sharon är inte Milosevic, och om det är så att folkrätten skall bara tillämpas när det är politiskt lämpligt för västvärldens makthavare så är det början på en mycket farlig utveckling. Israels regering begår dagligen nya övergrepp på det palestinska befolkningen på Västbanken och Gaza. Om det inte finns möjlighet att ställa de ansvariga till svars och Israels regering fullständigt struntar i FN:s beslut utan att USA och EU reagerar, hur ska man då göra för att försvara sina rättigheter?

FOLKRÄTTEN MÅSTE KUNNA SKYDDA CIVILBEFOLKNINGEN I KRIG!

En framtid i fred och säkerhet i Mellanöstern förutsätter att man kan åtalas för krigsbrott. Utan upprättelse för alla de som drabbades av massakern kan man aldrig nå fram till fred och försoning mellan folken.

ÅTALA SHARON FÖR MASSAKERN I SABRA OCH SHATILA !

Palestinagrupperna i Sverige
Lisa Norman

Israels positioner har försvagats

Som vanligt är inget nytt under solen. Israels grymma ockupation fortsätter. Det palestinska ledarskapet saknar nödvändig auktoritet. Extrema lösningar tilltalar stora delar av respektive befolkning. USA stödjer oreserve- rat Israel medan arabstaterna mörkar eller ger motstridiga signaler om sitt stöd till palestinierna.

ans Perssons velighet i frågan följer Sveriges officiella utrikespolitik den linjen. Utrikesminister Anna Lind, liksom Vänsterpartiet, Miljöpartiet och centerpartiets Maud Olofsson, kritiserar mer frimodigt Israel för dess ockupationspolitik.

Judiska kritiker

Israel och USA verkar mena att denna hållning göder mörka krafter som de

medarbetaren i den vänsterliberala tidningen Ha'aretz Yitzhak Laor menade i ett besök helt nyligen i Stockholm att det stora problemet för en judisk intellektuell inte var en eventuell kvardröjande europeisk antisemitism, utan Israels brutala ockupation av Västbanken och Gaza. Från vår horisont tar vi naturligtvis avstånd från all form av antisemitism. Det är samtidigt intressant att det hårdnackade försvaret för Israel från judiska

grupper nu börjar krackelera. Försvaret för judisk identitet är inte längre lika självklart knuten till den israeliska staten, det försvaret kan lika gärna förknippas med den globala och mångkulturella identitet som många menar sig se växa fram.

Terroristdebatten

Man kan med fog säga att den hårdnackade israeliska positionen konstant försvagas, utifrån

och inifrån. De ideologiska verktyg Israel har till sitt försvar för ockupationen handlar för närvarande mest om terrorism och antisemitism. Terroristdebatten kan vara svår att föra för Israels anhängare utanför USA. Naturligtvis tar de allra flesta seriösa politiska krafter avstånd från palestinska självmordsbombare. Det gör också Palestinagrupperna i Sverige. Men det är inte svårt att hitta förklaringar för dessa desperata handlingar. Det räcker med ett begrepp: Israelisk ockupation. Israel själv står för övrigt för en högre grad av terrorism, vilket mediebevakningen gett ett flertal bevis för. Med en premiärminister som anklagas för terrorattacker och folkmord och som obstruerar mot eniga säkerhetsrådsbeslut är det svårt för Israel att föra terroristspåret i hamn.

Antisemitismen

Vad gäller det antisemitiska spåret så bör

Gränsövergången vid Qalandiya nära Ramallah. FOTO: Håkan Brunnström

Men är inte detta scenario fel? Ser vi inte en hel del nytt under solen. Det viktigaste är formerandet av tydliga positioner inför de slutliga förhandlingarna om den palestinska statens utformning. Den internationella uppslutningen kring en realistisk och tydlig lösning blir allt mer artikulerad. Det som allt tydligare krävs är att Israel följer FN:s resolutioner, vilket innebär en tvåstatslösning. Båda staterna säkerhet inom sina respektive gränser skall naturligtvis garanteras. Palestinaflyktingarnas roll har äntligen på allvar förts in som ett viktigt delmoment inför den slutgiltiga förhandlingsomgången.

Många kritiserar Israel

Till de som uttalar uppfattningen att Israel skall överge de ockuperade områdena hör EU, Ryssland samt de flesta staterna i Afrika, Asien och Latinamerika. Alla dessa makter och länder stöder åtminstone i ord FN:s resolutioner. Trots Gör-

definierar som terrorism och antisemitism. Men att stödja den palestinska saken är varken uttryck för terrorism eller antisemitism. Inte bara ovanstående krafter stödjer kravet på stopp för israelisk ockupation. Många grupper inom den internationella judenheten höjer sina röster mot ockupationen. De pågår flera internationella initiativ med judiska grupper, som initiativtagare som verkar för en tvåstatslösning. I England har den rabbin som fungerar som talesman för de engelska judarna kritiserat Israel för att skända i grunden judiskt religiösa/etiska värderingar genom sin våldsamma politik mot den palestinska befolkningen. Hans förslag till lösning av problemet följer FN:s: en tvåstatslösning där Israel drar sig bort från Västbanken och Gaza.

Judisk identitet är inte längre lika självklart knuten till Israel

Den israeliske författaren, poeten och

Palestinaopinionen erkänna att det finns sådana strömningar i Palestina, arabvärlden och i Europa. Demonstranter på Västbanken har ropat "Döda Judarna" på ett liknande sätt som otaliga demonstranter i Israel ropat "Döda araberna". Palestinagrupperna tar avstånd från båda dessa uttryck för rasism och antisemitism. Vi vill inte att etniska eller religiösa termer skall styra benämningen på de stater som skall leva sida vid sida efter ett framtida fredsavtal. Vi önskar vare sig ett "rent" muslimskt Palestina eller ett judiskt Israel. De alternativen utgör inte en lösning på problemet. Palestinagrupperna stöder uppfattningen att båda Israel och Palestina skall vara demokratiska och mångkulturella.

Palestinska myndigheten försvagad

Den palestinska sidan borde ha stärkt sina positioner nu när den israeliska sidan förlorar sympati. För närvarande synes även den palestinska myndigheten vara försvagad. Israel har lyckats i sin politik att splittra den palestinska opinionen. Den palestinska myndigheten har sedan Israels återockupation av Västbanken inte lyckats formera en väl övervägd motståndstrategi mot Israel. Som Edward Said har påpekat verkar den palestinska myndigheten lida brist på strategiskt tänkande, samtidigt som den utmanas av en rad konkurrerande politiska krafter av mer radikalt snitt. Arafat är försvagad. Nästa ledare kan – om Israel sköter sina kort alltför illa – bli den fängslade Marwan Bargouthi, som i rättegången mot honom kommer att få moraliskt stöd av en i rättssalen medverkande Nelson Mandela.

Önskar klarare motståndsprogram

Både världsoption och palestinier på Västbanken och Gaza önskar klarare motståndsprogram. Ett sådant skulle, som Edward Said påpekat, vila på några grundläggande uppfattningar, vars innehåll överensstämmer med Palestina-grupperna analys: Israel skall självklart garantera säkerhet. Ett första steg för att åstadkomma detta är att Israel ensidigt proklamera att ockupationen upphör. Israel måste även överge bosättningsarna, be om ursäkt för fördrivningarna 1948 och 1967, samt gå med på att lösa flyktingfrågan.

Gemensamma politiska aktioner

Den palestinska sidan får på sin sida finna sig i att ständigt upprepa att man vill skapa ett demokratiskt samhälle och att det inte finns dolda dagordningar utöver tanken att bilda en palestinsk stat på Västbanken och Gaza. Med ett tydligt program och med stöd av reformer i den palestinska myndighetens arbete som stärker demokratin, kan palestinerna vinna över en stor majoritet av den viktiga västopinionen och göra inbrytningar i den israeliska opinionen. Gemensamma judisk/palestinska politiska aktioner skapar utrymme för tvåstatslösningen och är speciellt viktigt för fredsoptionen i Israel. Den palestinska sidan måste framgent vara positivt till sådana initiativ, och får inte falla in i det extrema nationalism-tänkande som präglar det politiska livet i Israel, där "de som inte är med oss är emot oss", en diskussion som frammanar

"Med ett tydligt program och med stöd av reformer i den palestinska myndighetens arbete som stärker demokratin, kan palestinerna vinna över en stor majoritet av den viktiga västopinionen och göra inbrytningar i den israeliska opinionen."

tankar om landsförräderi.

Krigsläge

Men i dagsläget råder ett krigsläge i området. Det kan ta lång tid innan ovanstående efterfrågade dialog kommer till stånd. Det viktiga för den palestinska sidan är att inte tappa fokus på sitt politiska program, att göra detta program tydligt och att mobilisera befolkningen i fredliga aktioner för de rättmätiga kraven. Det är genom etiskt berättigade krav, från en part som är förtryckt och underordnad riktat mot en förtryckande part av kolonial karaktär, som den palestinska sidan slutgiltigt kan få gehör för sina krav.

Hur har USA tänkt föra sin kamp mot terrorismen?

En viktig punkt i en analys är stormaktspelet. Hur har USA tänkt föra sin kamp mot terrorismen? Har man enbart siktat in sig på Irak? Vad betyder detta för relationen Israel-Palestina? Det står klart att

Israel önskar ett angrepp mot Irak. Det skulle ge Sharon än friare händer att handskas med palestinerna. Samtidigt säger arabstaterna att angrepp mot Irak eller andra länder i regionen inte kan stödjas så länge Israel tillåts ockupera Palestina. Det skulle eventuellt kunna borga för att USA måste prioritera bildandet av en palestinsk stat och överge det oreserverade stödet åt Israel. Men den utvecklingen är mindre trolig. Arabländernas opposition mot USA:s politik är förmodligen mest retorik. Arabländernas ledare kommer, när de måste välja, att som vanligt leka följa-John och inordnar sig i USA-ledet. Palestinafrågans lösning kan inte kopplas till USA:s eventuella krig mot Irak. Om någon kraft kan stoppa USA:s planerade angrepp mot Irak är det hellre oppositionen inom det egna NATO-lägret, än det församlade arabstatslägret. Det som möjligtvis skulle kunna rubba den analysen är entydiga tecken på att radikala islamistiska grupper är på väg att ta över i ett land som Egypten.

På lång sikt är det paradoxalt inte omöjligt att USA:s antiterrorismkampanj kan lyfta den palestinska frågan. Om de samlade arabstaterna förmår sig att handfast och ihärdigt poängtera det absurda i det förhållande att USA för en kamp mot terrorism på många håll och samtidigt underlättar för ockupationsmakten Israel att föra en statterroristisk politik mot palestinerna, och om USA verkligen behöver arabiskt stöd i sin antiterroristpolitik, så tvingas USA till sist till åtgärder gentemot Israel.

Israels positioner har försvagats. Den palestinska myndigheten är också försvagad men den palestinska saken har stärkts. Vi kan varken lita på USA eller EU av olika anledningar, även om vi inte får underskatta den politik som båda dessa politiska krafter för. Palestinaopinionen måste lita till sin egen aktivitet och fortsätta med sitt envisa opinionsarbete. Ett enkelt, tydligt och viktigt krav som vi måste fortsätta att driva är att på olika områden och på olika sätt bojkotta ockupationsmakten Israel.

Peder Aléx

Ordförande PGS

”Ockupationsmakten får inte deportera eller förflytta sin egen civilbefolkning till det territorium som den ockuperar”

(Fjärde Genèvekonventionen artikel 49)

B'Tselem (det israeliska informationscentret för mänskliga rättigheter på de ockuperade områdena) publicerade i maj nya dokument över den israeliska ockupationspolitiken. Med en mycket detaljrik karta visar B'Tselem att 41,9 procent av Västbanken idag ockuperas av bosättarna genom att ett stort område reserverats för kommande utvidgning av bosättningarna. Bosättarna som idag är över 200.000 på Västbanken och 175.000 i Jerusalem har ökat mycket kraftigt under ”fredsprocessen”. Med detta visar B'Tselem talet om att Israel kom med generöst erbjudande i fredsprocessens slutskede är en enda stor lögn.

B'Tselems karta över bosättningarna publicerades i maj 2002. Detaljrikedomerna är enorm och det behövs. PGS har länge talat om Västbanken som en ”leopardpäls” – men ingen leopard har så småfläckig päls. Det handlar om tusentals små detaljer, som är starkt rationaliserade på vår karta här intill. Mer intressant är de förklaringar som B'Tselem ger kartan i sin rapport Land Grab: Israel's Settlement Policy in the West Bank (103 sidor, maj 2002) som finns på www.btselem.org

Västbanken kan indelas i fyra bosättningsområden varav tre som band från norr till söder:

- › Det östra området – Jordandalen och Döda havets stränder och de östra sluttningarna av Västbankens berg.
- › Västbankens bergsområden, som också är vattendelare och innehåller de flesta palestinska städerna.
- › De västra kullarna – lägre områden som gränsar till Israel vid Gröna linjens västgräns
- › Storjerusalem – ett stort område runt Jerusalem.

Det östra området

Området karaktäriseras av höga temperaturer, liten nederbörd och i de västra delarna extremt branta områden. På grund av detta har få palestinska samhällen utvecklats här; Jeriko, Auja- och Jiftlikområdena och några byar i norra Jordandalen. Här etablerades de första bosättningarna i enlighet med Allonplanen, eftersom denna plan rekommenderade att undvika tät befolkade palestinska områden. En stor andel av dessa områden var tidigare ”statlig mark” (jordansk), vilket underlättade beslagtagandet av marken.

De flesta bosättningarna ligger norr om Jeriko längs två vägar nummer 90 (”Jordandalsvägen”) och nummer 508 och 578 nära höjddkurvan för havsnivån. Bosättningarna har två till sju gånger större områden reserverade än vad som idag används. Dessa områden omger palestinska byar och förhindrar utvidgning av dessa. När Binyamin Ben Eliezer som chef för IDF på Västbanken signerade en bosättningskarta vid Arvot Hayardens grundande ingick hela Jordandalen förutom de palestinska samhällena.

Med hjälp av bevakningar kunde området utveckla många olika jordbruk. Detta påbörjades på 1960-talet då Jordanien ledde vatten från Jarmukfloden. Idag lägger bosätternas jordbruk beslag på det mesta vattnet. Hela den judiska befolkningen i Jordandalen, mindre än 5000 personer, förbrukar lika mycket som tre fjärdedelar av Västbankens palestinska befolkning (ca. 1.500.000 personer).

De områden som tillföll PNA (den palestinska myndigheten) 1994 eg. Jeriko och Auja är omgivna av bosättningar på alla sidor. Auja (3.400 inv.) blockeras helt av bosättningarna Niran (60 inv.) och Yitav (110 inv.).

Gränserna för bosättningarna i detta område innefattar 76.000 dunam (76

km²) varav 15.000 bebos av 5.400 bosättare. Men utanför bosättningsområdenas gränser omfattar det regionala rådet Arvot Hayarden 1.203.000 dunam reserverad mark för en femtondubbling av bosättningsområdet.

Västbankens bergsområden

Detta är ett relativt svalt område med ganska stor nederbörd. Det sträcker sig från 400 m höjddkurvan i öster till 4-500 m nivån i väster. Området innefattar sex palestinska städer Jenin, Nablus, Ramallah, Östra Jerusalem, Bethlehem och Hebron alla omgivna av dussintals palestinska byar. Enligt Allonplanen skulle man undvika bosättningar här. När Likud kom till makten 1977, och särskilt efter 1979 när man började förklara landområden som ”statlig mark”, tog bosättningarna fart. De flesta bosättningarna byggdes av Bosättningsavdelningen inom World Zionist Organization (WZO) och administrerades av Gush Emunim. Här är bosättningarna vanligtvis bostadsområden och saknar lokal ekonomisk bas. De flesta bosätternas arbetar i städer inne i Israel. Det finns inte plats för jordbruk och Gush Emunims ideologi lägger inte betoningen på jordbruk.

Det finns fyra regionala råd Shomron, Mate Binyamin, Gush Etzion och Mt. Hebron. Bosättningarna ligger i två parallella ”strängar”. Den första ligger längs väg nummer 60, huvudvägen genom Västbanken, som förbinder de ovan nämnda städerna. Den andra ligger öster om väg 60 och vattendelaren och följer väg 458 (”Allonvägen”) norr om Jerusalem. Söderut heter vägen 356.

Utbredningen av bosättningarna avspeglar Israels mål att kontrollera huvudtransportvägarna för den palestinska befolkningen genom att lägga hinder för utvidgning av de palestinska samhällena. Denna plan ”Hundratusen planen” ingick i en utvecklingen av bosättningarna 1983-86 och planerades gemensamt av

Bosätтарыавделningen (WZO) och Jordbruksdepartementet. De flesta bosätтарыningar ligger utspridda, men i flera fall har man skapat "bosätтарыblock" som Shilo – Eli – Ma'ale Levona (3.900 inv.) vilket omfattar 7.700 dunam längs vägen.

På grund av dessa bosätтарыningars placering fastslog Osloöverenskommelsen att större delen av denna väg skulle förbli under israelisk kontroll (Area C). Under den pågående intifadan har Israel infört stränga restriktioner för palestinier att röra sig med vägspärrar och helt blockerade vägar mellan byar och städer längs väg 60. Detta påverkar det dagliga livet för två miljoner palestinier avseende hälsa, arbete, familjeliv och utbildning. Huvudskälet är naturligtvis att "skydda" bosätтарыarna. Byar som Hawara (5.100 inv.) och Silat Adh-Dhaher (5.500 inv.) som ligger längs väg 60 har dessutom drabbats av utgångsförbud (liksom alla palestinska städer periodvis).

I söder är Hebron (140.000 inv.) fullständigt blockerat i öster av Kiryat Arba (6.400 inv.) och i sydväst av Bet Haggai (400 inv.). Hela östra Hebron är under israelisk kontroll (area H2), där fyra hundra bosätтарыare tvingar 30.000 palestinier till utgångsförbud långa perioder.

Ramallah och El-Bireh (53.800 inv.) blockeras av Bet El (4.100 inv.) och den stora militärbasen söder om staden, som hyser huvudkvarteret för civiladministrationen. Bosätтарыningen P'sagot (1.100 inv.) fungerar som en enklav inom staden och blockerar Ramallahs utbredning i den riktningen.

Nablus med åtta byar och två flyktingläger (158.000 inv.) omges på nästan alla sidor av bosätтарыningar. Har Brakha och Yizhar (1.100 inv.) söder om staden, Qedumim och Shave Shomron (3.300 inv.) i väster. I öster intill flyktinglägren Askar och Balata (26.600 inv.) ligger bosätтарыningarna Elon Moreh och Itamar (1.600 inv.). Det senare har gränser som sträcker sig 14 gånger utöver den bebyggda ytan.

Jenin (41.900 inv.) omges av två bosätтарыningar Gannim och Kaddim (300 inv.), som enligt planerna ska växa till femdubbel storlek.

Ljusa grått visar area C under israelisk kontroll och alla bosätтарыningar inklusive reserverade områden. Grått visar palestinska städer. Vita områden är palestinska area A och B (per Oslo II).
 israelisk militär bas.
 (På grund av organisationens detaljrikedom ska områdets utbredning ses som ungefärlig)
 Källa: IT'Netens karta maj 2002

Tabell – områden tusentals dunam (=km²)

Region	Bebyggda områden	Bosätтарыningsgränser	Landreserver	Totalt
Östra	14,8	75,9	1203	1278,9
Bergen	16,9	62,6	409,4	472
Västra	30,9	109,8	265,2	375
Jerusalem	34,3	129,4	90,6	220
Total	96,9	377,7	1968,2	2345,9
Procent av VB	1,7	6,8	35,1	41,9

Västbankens yta beräknas totalt till 5.608.000 dunam och inkluderar inte Döda Havet och "ingen mans land".

Källa: www.btselem.org. Där man kan hämta en karta i pdf-format på ca 1,6 Mb.

Samhällsgränserna för bosättningarna i bergsområdet omfattar 62.000 dunam (62 km²) med 34.000 bosättare. Omkring 17.000 dunam är använd mark. Den nuvarande potentialen för expansion är därför 45.600 dunam. Dessutom finns 409.000 dunam inkluderade i de regionala rådets ansvar. Dessa utgör reserver för framtiden.

De västra kullarna

Detta är en smal remsa land 10-20 km bred från Gröna Linjen upp till 4-500 metersnivån. Här finns två palestinska städer, Tulkarem och Qalqiliya samt några mindre städer såsom Yabad, Anabta, Azzun, Bidya och Salfit samt dussintals byar. I detta område finns den mest näringsrika jorden på Västbanken. De flesta bosättningarna byggdes här på 1980-talet, som ett resultat av Sharon-planen och de är indelade i tre distrikt Shomron, Mate Binyamin och Mt. Hebron och ett samhälle, Ariel.

Bosättningarna har vuxit ganska snabbt på grund av sitt läge i förhållande till Israel. Enligt "Hundratusen planen" definierades denna del som "hett eftertraktat område" på grund av den korta resvägen (20-30 minuter) till arbetscentra inne i Israel. Huvudformen är isolerade bosättningar av stadskaraktär med många sekulära judar ur medelklassen men också ultraortodoxa judar, de flesta fattiga.

Utbredningen av bosättningarna är här öst-västlig, längs vägar som leder fram till väg nummer 60. Det har också utvecklats kontinuerliga områden av "bosättningsblock" i detta område. Det finns åtminstone fyra sådana "block"; Qalqiliya – Nablus, Tulkarem – Ariel, söder därom längs väg 465, och i höjd med Ramallah.

Utöver blockeringen av utbyggnad och ekonomisk utveckling för de palestinska områdena, delar dessa "block" Västbanken i "kantoner" och omöjliggör ett sammanhållet palestinskt samhälle (ev. stat). Genom Osloöverenskommelsen har 50 enklaver av area B skapats och ett mindre antal enklaver definierade som area A. Dessa områdets gränser följer nästan helt de palestinska samhällens gränser.

Gränserna för bosättningarna på de västra kullarna inkluderar 109.800 dunam (109,8 km²) som bebos av 85.000 bosättare. Mindre än 30 pro-

cent dessa områden har utvecklats. Potentialen för utbyggnad är därför 80.000 dunam. Dessutom finns 264.000 dunam, som administreras av de regionala råden.

Storjerusalem

Idén att stadsplanera Jerusalem som storstad ingick i 1994 års "master plan" och sträcker sig fram till 2010. Staden Jerusalem omfattar 70.000 dunam av Västbanken, som annekterades genom beslut av Knesset 1967. Israelisk lag infördes mer officiellt och formellt än de facto. Nio procent, 6000 dunam, utgör det jordanska Östra Jerusalem, medan resten tillhör byar runt staden.

Bosättningarna i detta område betraktas av de flesta israeliska judar och av regeringen som en del av staten Israel. För närvarande har bosättningarna här 175.000 invånare. Över en tredjedel av det annekterade Jerusalem exproprierades under åren närmast efter 1967. Det skapades tolv bosättningar bl.a. Neve Ya'aqov, Pisgat Ze'ev, French Hill, judiska kvarteren i gamla staden, Har Homa och Gilo. Flera av dessa bosättningar är fullständigt införlivade med västra Jerusalem, medan övriga ligger inklämda mellan palestinska samhällen. Här har man på många håll utplånat alla tecken på "gröna linjen" (gränsen mellan Västbanken och Israel).

Den största skadan för den palestinska befolkningen ligger i den massiva expropriationen av land, som till största delen bestod av privat palestinsk egendom. Detta begränsar starkt möjligheterna för det palestinska samhället att växa, mindre än åtta procent av de palestinska områdena är tillgängligt för palestinsk nybyggnation.

Storjerusalem består av fyra områden med bosättningar. Ett utvecklat vägnät gör att västra Jerusalem kan fungera som stad i alla dess aspekter. Bosättningar erbjuder samtidigt billiga bostäder för västra Jerusalems invånare.

Ett av "bosättningsblocken" ligger i nordväst ett annat nordost om Jerusalem. Effekten av dessa är att skapa en barriär som omger intilliggande palestinska byar.

Ett tredje "block" ligger i öster. Ma'ale Adumim (24.9000 inv.) är den största bosättningen på Västbanken utanför Je-

rusalem, och inkluderar industriområdet Mishor Adumim. Tillsammans med andra bosättningar ger detta ett sammanhållet område på 69.500 dunam från Jerusalems stadsgräns till utkanterna av Jeriko. Detta "block" skär av Västbankens södra och norra delar från varandra.

Ett fjärde "bosättningsblock" ligger väster och söder om Bethlehem. Detta område är avskuret från Jerusalem, men står i direkt förbindelse genom "tunnelvägen" (väg nr 60), som erbjuder snabb trafik till och från Jerusalem, med underjordisk passage av palestinska områden. Området separerar också byar och städer i Bethlehemområdet från Hebron och dess byar.

Bosättningarna runt Jerusalem upp-tar 129.700 dunam med en befolkning på 247.600. Av detta är 34.600 dunam använd mark. Utvidgningspotentialen är alltså 95.000 dunam.

Slutsatser

Under samtalen om slutlig lösning (i Osloöverenskommelsen) utvecklades en debatt i Israel kring frågan "procentsatser av landområden". B'tselems karta visar att denna diskussion är irrelevant. Bosättningarnas läge, vägnätet som för binder dem, uppstyckningen av de palestinska områdena och delningen av Västbanken betyder desto mer.

Otaliga brott mot mänskliga rättigheter begås genom:

- › Sättet att placera ut bosättningarna över största delen av Västbanken för att förhindra bildandet av ett sammanhållet palestinskt samhälle. Detta gör det omöjligt att skapa en oberoende och livsduglig palestinsk stat.
- › Att palestinier nekats tillträde till de områden som Israel har tagit kontroll över och som betraktas som stängda militära områden. Detta omöjliggör ekonomisk och social utveckling.
- › Placeringen av vissa bosättningar runt palestinska städer och byar så att utvidgning av dessa omöjliggörs.
- › Placeringen av vissa bosättningar längs nyckelvägar, som sedan länge är palestinska, vilket har lett till starka begränsningar i rörelsefriheten för palestinier.

Håkan Brunnström

Källa: www.btselem.org

En gallsjuk ko

av Uri Avnery
översatt av Ken Schubert
6 juli 2002

Tro det eller ej, men Israel är det enda land i världen som har en tvåhundra procentig befolkning!

Opinionsundersökningarna visar att Israel består av två samtidiga folkmajoriteter. Den ena längtar efter fred och den andra stöder extremnationalismen.

I nuläget ser det ut så här: Enligt alla opinionsundersökningar finns det en stor majoritet som står bakom statsministern Ariel Sharon. Han är ju mannen som vill utvidga bosättningarna, trappa upp kriget mot palestinierna, likvidera Yassir Arafat, skjuta upp en permanent uppgörelse och avvisa varje fredsförhandling tills dess att orimliga villkor uppfylls. Den som godkänner en sådan linje är definitionsmässigt högerextremist.

I samma opinionsundersökningar dyker likväl upp en majoritet som är med på att Israel drar sig ur (nästan) alla ockuperade områden, monterar ner (nästan) alla bosättningar och accepterar en palestinsk stat i utbyte mot fred.

Men är det verkligen så? Kan en befolkning räknas till mer än 100 procent.

I så fall måste Israel vara ett mycket speciellt land.

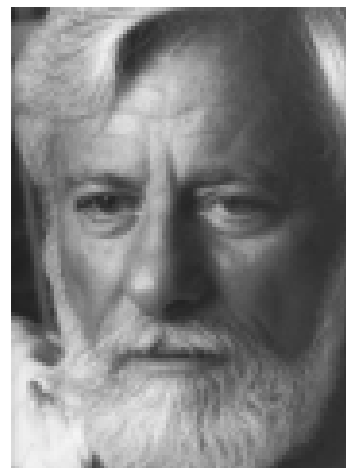
Den här besynnerliga situationen uppstod inte igår. Den började för länge sedan.

Jag kommer ihåg opinionsundersökningar från mer än 20 år sedan där det också fanns två majoriteter. Dels ville man förvisa alla araber som bodde väst om Jordanfloden. Dels tyckte man att Israel skulle dra sig tillbaka från Västbanken och Gazaremsan. Tillsammans med de som motsatte sig båda förslag blev slutsiffran just 200 procent!

Statistikerna och sociologerna kliade sig bakom örat, ruskade på huvudet, ryckte på axlarna, slog ut händerna och grymtade: vad är det för ett galet folk? Som inte vet hur de vill ha det. Virriga. Schizofrena. Lider säkert av personlighetsklyvning.

Men israelerna var inte alls korkade. Forskarna förstod helt enkelt inte hur man skulle tolka undersökningresultaten.

Det som allmänheten försökte säga var: Går det att jaga iväg alla araber skulle

det vara underbart. Går det inte så sticker vi fort som fan!

Varför tänkte man så? Ja, förklaringen är ganska enkel: om det finns ett önskemål som kännetecknar så gott som alla judiska israeler är det att man vill ha en stat där det endast bor judar. Om vi kan få till stånd en sådan enklav mellan Medelhavet och Jordanfloden är det bara att tacka och ta emot. Om vi inte kan göra det överger vi ockupationen. Punkt slut. Inte "land mot fred" utan "tillbakadragande för att säkerställa en enhetlig judisk stat". Det är det som är majoritetsopinionen och det finns skämt åsido bara en majoritet.

Somliga kallar det här för "rasism". Eller "nationalism". Till och med "apar-

Sharons politik i praktiken: "MUST DIE" har en israelisk soldat skrivit på fotot av Yassir Arafat under invasionen av Ramallah.

FOTO: Håkan Brunnström.

theid". Attityden bottnar dock i att judarna under tusentals år levt i en religiös/etnisk gemenskap som skingrats i hela världen och som ofta utsatts för grym förföljelse, inte minst i de kristna länderna. Vi har anammat en sorts getto-mentalitet. Vi vill bo för oss själva, av-

av med icke-judiska medborgare.

Det här är mycket egendomligt. Fransmännen har till exempel offrat tusentals liv för att behålla Alsace, vars befolkning är av tysk härkomst. Indien är berett att slå till med kärnvapen för att hålla kvar Kashmir, där muslimer bor. För

andra nationer är territorium viktigare än en homogen befolkning, geografi går före demografi. Israelerna tycker om territorium vi också, men demografi är långt väsentligare.

För att ta ett litet exempel: efter kriget 1956 tvingades statsministern David Ben-Gurion lämna tillbaka Sinaihalvön. Samtidigt hördes högljudda krav från både höger- och vänsterkant att Israel skulle annektera Gazaremsan, som också erövrades under kriget. Statsministern vägrade bestämt då han till varje pris ville undvika att öka det arabiska befolkningssantalet med hundratusentals människor. Den geniala idén att införa en evig ockupation där man inte behöver bevilja den ockuperade befolkningen några medborgerliga rättigheter hade ännu inte uppfunnits.

Än idag finns det bara en majoritet i Israel. Dessutom är de flesta israeler villiga att betala fredens pris. Varför stöder de då Ariel Sharon, som står för motsatsen? Det är inte så svårt att reda ut: praktiskt taget samtliga politiska ledare har gått samman för att övertyga oss att "vi har ingen partner för fred". Därför sluter vi upp bakom Ariel Sharon, som åtminstone vet (får man hoppas) hur ett krig ska föras. Syftet med en sådan hjärntvätt är att Israel ska få behålla de ockuperade områdena och, om Gud vill, köra ut palestinierna.

Den store boven i det här dramat är ingen annan än före detta statsministern Ehud Barak. För att dölja sitt kolossalt misslyckande som fredsmäklare skapade han myten att "vi erbjöd dem alltsammans och de sade blankt nej". Denna historiska lögn utgör den felande länken mellan opinionsundersökningarnas två skenbart motstridiga resultat: majoriteten är beredd att göra vad som krävs för att nå fred men tror på samma gång att en överenskommelse med palestinierna ligger utom räckhåll. Slutsatsen blir alltså att Ariel Sharons strategi är den enda utvägen.

Det finns inget gåtfullt i det här och Israel är ingen galen ko. Kan hända en lätt gallsjuk ko.

Yassir Arafats högkvarter i Ramallah efter förstörelsen under invasionen mars-maj. FOTO: Håkan Brunnström.

skilda från alla andra, omgivna av ett högt stängsel.

Sionisterna hoppades åstadkomma detta genom att bilda en stat som utslöt icke-judar. Att Israels avsevärda minoritet arabiska medborgare skulle orsaka stora psykologiska besvär hör alltså till sakens natur. För de flesta israeler är idealen en stat där det inte bor en enda icke-judisk medborgare. Att det finns utländska arbetare står däremot ingen därför att det är bara tillfälligt och de har ändå inga rättigheter.

På senare tid har denna längtan börjat ta sig uttryck i en tanke som blir alltmer gångbar: man vill förflytta de arabiska byar i Israel som gränsar till Västbanken, tillsammans med deras invånare, till den framtida palestinska staten. Vi ska kort sagt lämna ifrån oss mark för att bli

Den store boven i det här dramat är ingen annan än före detta statsministern Ehud Barak. För att dölja sitt kolossalt misslyckande som fredsmäklare skapade han myten att "vi erbjöd dem alltsammans och de sade blankt nej".

Sharons Mein Kampf

Inte en dag går utan att Ariel Sharons hantlangare mördar palestinier. Vad är det egentligen för sorts människa som känslolöst, dag ut och dag in, vältrar sig i dödande? På den frågan finns ett klart svar, levererat i utförlig och våldokumenterad form, av personen i fråga själv. Jag fann dokumentet på Tel Avivs flygplats, i form av en diger bok med titeln *Warrior*¹. Skrivin av Ariel Sharon. Det är alltså så han ser sig själv, som en Krigare!

Den ursprungliga versionen av boken är snart tjugo år gammal. Det var när Sharon hade blivit utpekad som "indirekt ansvarig" för massakern på palestinier i flyktinglägren Sabra och Shatila i september 1982, som han i bitterhet mot att ha "blivit kastad till mobben", satte sig för att skriva hämndlystna memoarer. När Sharon nitton år senare blivit Israels premiärminister kom en ny upplaga.

På sätt och vis är det en befriande ärlig bok, här finns inget snack om att "Israel bara vill ha fred". Tvärtom – här hyllas krig i alla former som den enda realistiska metoden för att säkra Israels framtid.

Sharon anser sig vara den ende i Israels ledarskikt som genomsöker arabiska fredslögnar och förstår att "judisk existens inte kan överlämnas till förtroenden och pappersavtal". Därför har han sagt nej till praktiskt taget alla fredsuppgörelser, från vapenstillståndet med PLO i Libanon 1981 till Osloavtalet med PLO 1993. Bara en gång har han gillat en israelisk truppereträtt, från Sinai, "eftersom Sinai inte är en del av Israels Land".

Enligt Sharon finns det ingen politisk lösning mot terrorism. Han avvisar varje tanke på "en andra" palestinsk stat, det finns ju redan en i Jordanien, anser han, där bör alla palestinier bli medborgare. Om de väljer att stanna väster om Jordanfloden måste de acceptera israelisk överhöghet. Mot terrorism finns bara militära metoder. Han berättar jublande om sina triumfer mot de palestinska motståndscellerna i Gaza efter juni-kriget 1967. Då lärde han sig att även om han har hundratusentals palestinier mot sig, räcker det med att "utrota sju- eller åtta-hundra terrorister". Tyvärr "finns inget sätt att undgå civila dödsoffer" vid sådana aktioner. Däri har han förstas rätt, vilket om och om igen bevisas, t ex denna blodiga vår i Jenin, Nablus, Gaza.

Redan som nittonåring var krigaren Sharon i elden. Som RHaganahsoldat fick han i uppdrag att rädda två brittiska soldater som tagits som gisslan av Irgun som hämnd för att två Irgun-terrorister hade avrättats. Men Sharon hatade uppdraget, han ville inte alls rädda britterna, han ville "hämnas de döda kämparna". Hans sympatier var på terroristernas sida!

I den andan har han under sin "krigar"-karriär själv tillämpat praktiskt taget alla de terrormetoder han nu fördömer om de används av palestinier. Han har tagit gisslan, han har massmördat civila och rivit bostadshus, första gången i större skala 1953 i Qibiya. Han har understött blodshämnd, dvs mord på oskyldiga medlemmar av en beduin-stam som också hyste misstänkta mördare. Sida upp och sida ner skryter Sharon med sina terrordåd, liksom med sina propagandalögner. Strax före Sinaiinvasionen 1956 basunerade Israels radio ut att Sharons

*Per Gahrton, ledamot av EU-parlamentet.
FOTO: Miljöpartiet.*

trupper skulle "eliminera terroristbaser i Sinai". Men, erkänner han nu, "det fanns inga terroristbaser i Sinai". Sexdagarskriget började inte alls den 5 juni 1967 som försvar mot hot från Egypten, utan "två och ett halvt år tidigare den dag då Israel bestämde sig för att agera (militärt) mot omläggningen av Jordanflodens lopp".

Sharon sympatiserar öppet med rasistiska judiska terroristgrupper, t ex Lubavitcherchassiderna som levererade de religiösa argument som vägledde Rabins mördare. Och han berömmar de allra mest hårdföra av bosättarna, Gush Emunim. Sharons mål är inte fred med palestinierna, utan israelisk/judisk kontroll av hela Palestina. Dit kan han aldrig nå via diplomati. Men kanske om ofreden hålls vid liv genom fortsatt ockupation. I så fall kan kanske palestinierna provoceras till så mycket våld att israelerna (och judarna) inte ser någon annan lösning än "transfer", dvs massfördrivning av palestinier. Och då blir det plats för massinvandring av judar, vilket Sharon hoppas skall få hälften av världens judar att bo i Israel 2020.

Det är den här sortens ambitioner som gör att Sharon behöver påminna israelerna om sina (onekliga) kvaliteter som krigshjälte, arabkiller, terrorist. Om omvärlden fortsätter rulla tummarna och Sharon får behålla liv, hälsa och politisk makt ytterligare några år kommer han otvivelaktigt att genomföra en etnisk resning som får Milosevic att framstå som kläpare. Precis som Hitler i *Mein Kampf* har Sharon öppet och utan hymleri beskrivit sin krigs- och terrorfilosofi. De som inte tar "Warrior" på allvar genom att ingripa innan det är för sent hamnar vid historiens skampåle tillsammans med Chamberlain & Co.

Per Gahrton 020903

1 Ariel Sharon (with David Chanoff): *An autobiography - Warrior* (with a new foreword by Uri Dann), Simon & Schuster, 2001

I stormens öga Israeliska fredsrörelser

Refuseniks

Amit Mashier

Onsdagen den 12 juni är vi i Tel Aviv. Där möter vi talesmannen för "Refuseniks" (Refusers, vägrare), på ett café i centrala Tel Aviv.

Refuseniks kallar sig den idag stora grupp soldater och officerare, som vägrar tjänstgöra på ockuperade områden.

Initiativet kom från början från två personer som beslöt att inte längre medverka i ockupationen. De skrev ett brev som publicerades i tidningen och efter tre veckor var det 52 personer som redan anslutit sig till gruppen.

– Det var ett svårt beslut att fatta, för mig personligen. I Israel är armén en mycket viktig och grundläggande faktor.

Det handlar om att tjäna Israel. Vi har växt upp med detta som en värdegrund. Där får man utbildning och vänner för livet. Därför var det ett stort och svårt beslut att fatta. Men vi tror att det vi gör är det bästa för Israel. Det är just därför att vi älskar Israel som vi vägrar tjänstgöra på ockuperad mark. Vi gör allt som är möjligt för Israel som i nuläget håller på att falla ihop.

Refuseniks lämnar ingen utan åsikter. Antingen är man för eller emot deras arbete. Och det är starka reaktioner som de möter.

– Vi är i början av något nytt och många har stort hopp kring det vi gör medan andra är totalt emot det arbete vi utför. Vi är övertygade om att det vi gör är rätt. Vi är varken fanatiska eller radikala. De som är emot oss, tror att vi är förvirrade.

Konsekvenser

– Vi kan bli satta i fängelse för det vi gör. Och det händer. Igen och igen. Det är felaktigt att bara visa hur palestinierna

lider i detta. Israelerna lever under total rädsla konstant. Det är det som gör att de stödjer trupper att gå in på Västbanken. Båda sidorna saknar bra ledarskap. Den situation vi har just nu är omöjlig och på båda sidor säger man att man inte har något val.

Han berättar att det finns omkring 20 000 "hardcore" (hårdföra) bland de judiska fanatiker som gör vad som helt för att få sitt land. Vadsomhelst; dö, döda och t.o.m. se sina egna barn dö. Det är lite av bakgrunden till att de själva vägrat. De flesta av dem är runt trettio år, vanliga ansvarsfulla män, som vill bidra till Israel med produktiva krafter. De 500 medlemmarna i refuseniks gör honom stolt att tillhöra vägrarna. Det gör honom stolt att vara israel.

– Vad vi gjorde när vi tog det här beslutet, var att vi tog ansvar. Vi sade, om inte ledarna har tillräckligt med mod att ifrågasätta ockupationen, så gör vi det.

Just nu är det mesta av debatten fokuserad på att "få bort terrorismen". Man behöver även arbeta med existentiella hot, en allians, för att få slut på situationen. Därför söker de en motsvarighet bland palestinierna, som i sin tur får kämpa mot självmordsbombarna.

– Vi får mycket uppmärksamhet från omvärlden. Man måste förstå komplexiteten. Israeler är inte dåliga människor. De har moral. Men de vet inte riktigt vad som pågår i de ockuperade områdena. Refuseniks föreläser och åker på konferenser för att nå ut med sitt budskap.

– Om jag inte trodde på att det arbete jag lägger ner skulle bära frukt, skulle jag ge upp kampen. Men jag tror inte att det kommer hända så mycket i den nära framtiden. Det kommer att ta tid.

Refuseniks, Amit Mashier

Gush Shalom

Beate Silberstein

– Det är inte svårt att övertyga världen, men det är svårt att övertyga Israel, suckar Beate som är grundaren till den judiska fredsorganisationen "Gush Shalom".

Gush Shalom kallar sig själva för galna idealister och är en radikal vänsterfalang bland den israeliska fredsrörelsen. De tror även de på tvästatlösningen. Inom Gush Shalom finns flera respekterade och i samhället etablerade seniormedlemmar. Det har gjort att Gush Shalom kommer ut med sitt budskap och får en hel del publicitet i stora israeliska tidningar. Bl.a. får de varje fredag på sidan två, ha ett återkommande "Statement of the week" i Ha'aretz. Palestinierna måste förstå, att det som de förlorade 1948 är förlorat och israelerna behöver förstå att det som de vann 1968 måste de ge tillbaka. Jerusalem behöver bli förenat och vara huvudstad för två stater.

De får inga ekonomiska bidrag för sitt arbete av den israeliska regeringen, så de gör en del pengainsamlingar och får en del pengar från aktivister och organisationer. De har fem som arbetar heltid för organisationen.

– Vi får mycket kritik för det vi gör. Men ibland får vi höra kommentarer som: "Varför kan inte vi göra det som Gush Shalom gör...?"

...och en palestinsk

Gush Shalom, Beate Silberstein

Aktioner

– På lördag skall vi åka till Betlehem och observera belägringen och möta borgmästaren där. Vi kommer även att åka runt och titta på vad israelerna har förstört där beträffande landområden och träd, för att möjliggöra en väg, som bosättarna vill ha, för att känna sig säkra. Just nu är människor så förvirrade och alla talar om terrorismen. Vi vill ge människor en bild av vad som pågår. Vi vill ge israelerna argument. Vi på Gush Shalom har tagit ställning mot ockupationen och ser den som roten till terrorismen. Kriget är ett krig för bosättarna. Inte för Israels existens. Vi har fått växande stöd för det arbete vi utför. Men de som kan sympatisera med allt vi gör, är inte många. Vi är inte en stor organisation, men vi är djärva.

Gush Shalom stödjer bojkott av varor från bosättare. Tills för alldeles nyligen var de den enda organisation som gjorde det.

Internationell bojkott

– Vi har diskuterat en internationell bojkott av varor från ockuperat område. Men inte varor från Israel, då skulle vi som organisation förlora trovärdighet här. Då skulle vi behöva arbeta "underground" (i hemlighet). Men ett större tryck på Israel behövs, även om israelerna behöver känna att de har rätt att existera. Tidigare ville palestinierna ha allt men nu är deras enda krav att ha en stat bredvid Israel.

Noah Salame driver ett fredscenter, "**The Center for Conflict Resolution and Reconciliation**". Han arbetar för fred och har suttit 15 år i fängelse. För palestinierna är han en hjälte, för israelerna en kriminell, berättar han.

– Försoningen finns inom varje människa och det är där freden måste börja, menar Noah. Det är först när jag har det inom mig som jag kan ge det till andra. Men äkta fred kräver att man först bygger kärlek, respekt, etik och försoning inombords. Om jag har detta inom mig är det lätt att bygga fred. Här är dialog mycket viktigt. Fred kommer inte uppifrån. Fred kräver demokrati. Här kan det bli en konflikt mellan teori och praktik. Man kan inte bara veta, man måste leva i fred.

Detta är här "The Center for Conflict Resolution and Reconciliation" arbetat med fem olika skolor. Man har även arbetat med program där israeler och palestinier möts, i dialog och konflikt-hanteringsworkshops, lett av professionella ledare.

– Vad vi gör i skolan är att vi ger information om hur fred kan levas inom varje människa. Vi jobbar mycket med skolbarn och skolungdomar i våra program. Vi har försökt att överbrygga gapet mellan att lära och att göra. Man behöver i tidig ålder lära sig vad respekt betyder i praktiken, inte bara veta hur man säger det.

Noah menar att det inte är lätt att få höga officerare att lyssna till konflikt-hantering i en workshop, människor som är vana att ge order.

– De måste vara villiga att inte tänka i prestige och maktänkande, utan lära sig

Marja Anne Casparsson

En mer utförlig artikel finns i Fredsnytt, Kristna freds rörelsens tidning

FOTO (detta uppslag): Viktoria Isaksson, SMR.

att äkta makt bygger på kärlek och medkänsla. Vi arbetar med just försoning mellan israeler och palestinier. Under 40 timmars träning är vi vänner och jämlika. Men det har under det senaste året varit svårt att kunna mötas därför att det är omöjligt att idag ta sig till varandras områden. Detta var lättare att göra förut. Vi har lyckats få till stånd bra diskussioner. Jag är stolt att vi kunnat genomföra detta, men just nu måste det vänta.

Soldaterna förstörde allt i fredscentret när de gjorde sitt intrång. Han visar upp bild efter bild av förödelsen. De förstörde allt. Datorer, telefoner, faxar, dörren var förstörd, allt var vandaliserat. Under två timmars utgångsförbud hade han tagit med sina döttrar och åkt dit. Förödelsen

Noah Salame driver ett fredscenter, "The Center for Conflict Resolution and Reconciliation"

var enorm.

– Våra israeliska vänner sade att de skämdes över vad deras armé gjort mot oss och erbjöd sig att hjälpa oss att bygga upp centret igen. Våldet har ökat från två sidor. Grunden för våldet är ockupationen och diskrimineringen. Människor saknar mat, kan inte ta sig till arbete, skolor...16-17 åringar begår självmord. De är förnedrade och saknar tro och hopp för framtiden. Jag måste fortsätta kämpa trots detta, för det jag tror på och för mina värderingar. Jag måste jobba och detta arbete är min utmaning. Tack Gud, att jag har kraften så att jag kan fortsätta arbetet.

Under belägring

av Mahmoud Darwish
översatt från engelska av Ken Schubert
(översatt från franska av Marjolijn de Jager)
Illustration Raed Shaqdi

Här vid bergssluttningen, inför skymningen och tidens kanoner,
intill de förkrossade skuggornas trädgård,
gör vi som fångarna gör
och som de arbetslösa gör:
Vi odlar hopp.

Ett land som förbereder sig för gryningen. Vi blir allt trögare
som vi inväntar triumfens ögonblick:
det finns inget mörker i vår granatbelysta natt,
våra fiender är vaksamma och tänder åt oss
i de dunkla källarna.

Här finns det inget jag.
Här minns Adam sin stofthydda.

På dödens rand säger han:
Jag har ingen spillra kvar att mista,
så nära befrielsen blir jag ändå fri.
Framtiden bestämmer jag ensam.
Snart penetrerar jag mitt eget liv.
Jag ska födas självständig och föräldralös.
För namn ska jag välja himmelsblå bokstäver...

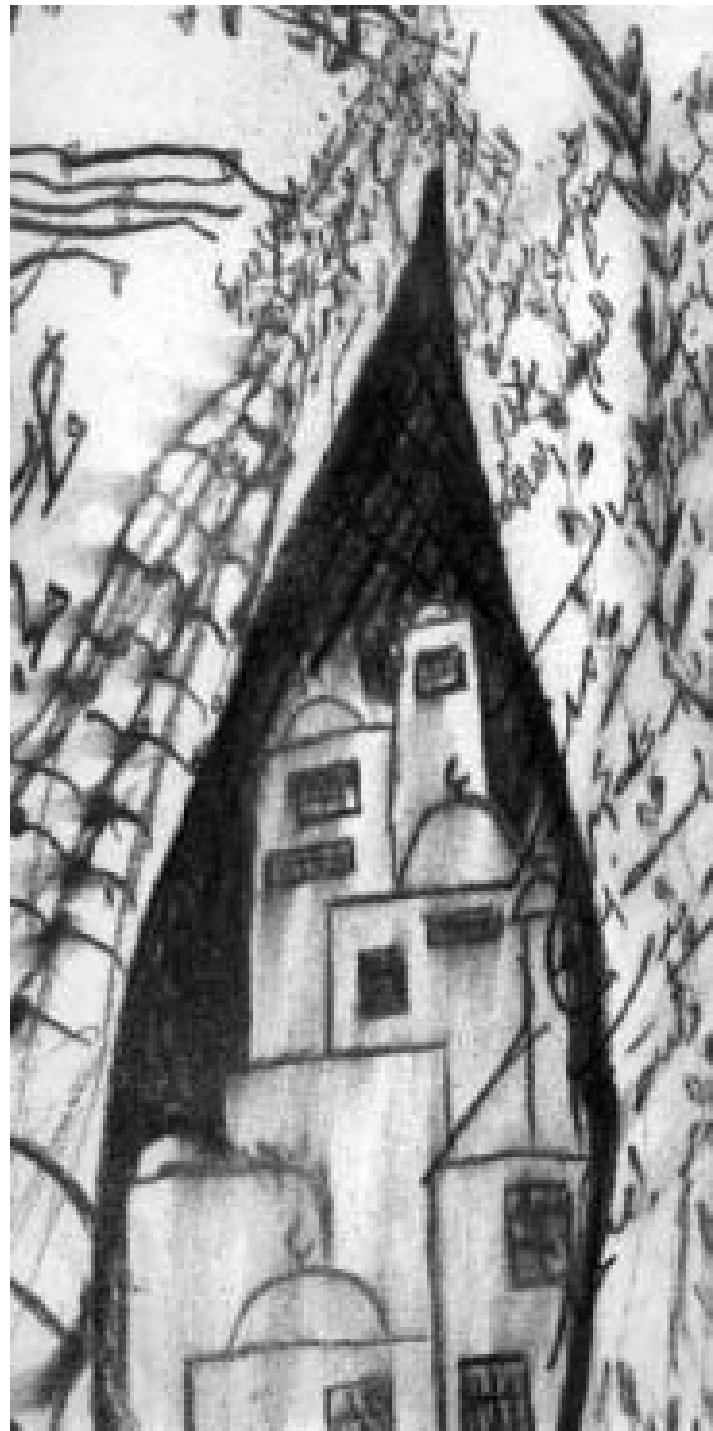
Ni som står i dörröppningen, kom in,
drick arabiskt kaffe med oss
och ni ska förstå att ni är människor som vi,
ni som står utanför portar och grindar,
kom ut ur våra morgonstunder,
så ska vi trösta oss med att vi är
människor som ni!

När flygplanen försvunnit flyger de snövita duvorna bort
och tvättar himmelns kinder,
med obundna vingar återvinner de strålgansen, återställer de
rymden och lekfullheten. Ännu högre lyfter de mjölkvita duvorna.
Ah! om himmeln bara vore verklig
[sa en man när han förflyttade sig mellan två bombkratrar].

Cyprer bakom soldaterna, minareter som skyddar
himmeln mot sammanbrott. På andra sidan stålhällen
pinkar soldaterna – under stridsvagnens allseende öga –
och den höstliga dagen avslutar sitt strövtåg
på en gata som breder ut sig likt en kyrka efter högmässan...

[För en som dödat] Hade du beskådat offrets ansikte
och tänkt igenom det, hade du kommit ihåg din farmor
i gaskammaren, hade du befriats från gevärets
påtvingade logik och ånkrat dig: på det här sättet
hittar man ju inte tillbaka till sitt sanna jag.

Belägringen är en väntans tid,
någon som sitter på en vajande stege mitt i ovädret.

Ensamma, vi är ensamma ända ner till bottensatsen,
förutom regnbågarnas blida uppvaktning.
Vi har bröder bortom de här vidderna.
Utmärkta bröder. De håller av oss.
De betraktar oss och gråter.
Så viskar de till varandra:
"...om den här belägringen hade proklamerats..."
De avslutar inte meningen:
"Överge oss inte, lämna oss inte".

Våra förluster: mellan två och åtta martyrer varje dag.
Och tio sårade.
Och tjugo bostäder.
Och femtio olivträd...
Lägg sedan till den strukturen som
tar sig uttryck i dikten, pjäsen, den övergivna tavlan.

En kvinna sa åt molnet: Sveper du min käre,
ty mina kläder är genomdränkta med hans blod.

Om du inte är regn, min käre, bli träd,
mättad med fruktbarhet, bli träd,
om du inte är träd, min käre,
bli sten,
genomsyrad av fuktighet, bli sten,
om du inte är sten, min käre,
bli måne
i drömmen om den älskade kvinnan, bli måne.
[så tilltalade en kvinna
sin son på hans begravning]

Ni vakter! Har ni inte tröttnat på
att ligga i bakhåll för att vår smärta ska lysa,
för att rosen i vårt sår ska glöda vit?
Är ni inte trötta, ni vakter?

Bara en liten del av denna fullständiga och blå oändlighet
skulle räcka
för att lätta dessa tiders börda,
för att rensa bort det här ställets sörja.

Det är själens uppgift att stiga ner från sin höjd
och på silkesfötterna gå
vid min sida, hand i hand, likt två mångåriga
vänner som delar det urgamla brödet
och det urgamla vinet.
Må vi vandra den här vägen tillsammans,
och sedan ska våra dagar fara åt olika håll:
jag bortom naturen, som i sin tur
ska huka sig på en väldig klippa.

På mina spillror växer skuggan grön,
och vargen dåsar på min gets skinn,
han drömmer som jag gör, som ängeln gör,
att livet finns här...inte därborta.

I belägringstillståndet blir tiden till rummet,
förstenat i sin evighet,
i belägringstillståndet blir tiden till rummet
som gått miste om gårdagen och morgondagen.

Palestina Nu 3-2002

Martyren omringar mig varje gång jag lever en ny dag,
och frågar: Var har du varit? Lägg tillbaka i ordböckerna
alla dessa ord du skänkt mig
och befria de sovande från ekots mummel.

Martyren upplyser mig: Bortom de här vidderna
tränar jag inte
efter himmelrikets jungfrur, för jag älskar
jordelivet, bland fikonsträden och tallarna,
men jag når inte dit, fast jag siktat med
det sista jag äger: blodet i denna himmelsblå kropp.

Martyren varnar mig: Tro inte på deras jämmerskrin,
tro istället på far min när han gråtande bönfäller min bild,
hur kom det sig att vi bytte roller, att du hann före mig?
Jag som alltid skulle visa vägen!

Martyren omringar mig: det är bara min adress,
de tillfälliga möblerna, som ändrats.
Jag lägger ner en gasell på sängen,
sätter en halvmåne på fingret
för att stilla sorgen.

Med belägringen vill de få oss att välja
en barmhärtig trälldom, en jublande undergång!

Motståndet är vårt sätt att värna om hjärtats styrka,
testiklarnas livslust och din ihärdiga sjukdom:
hoppets vända.

I det som återstår av gryningen rör jag mig mot den yttersta kanten,
och i det som återstår av natten hör jag stegen inom mig.

Hälsningar till den som med mig anar
ljusets berusning, fjärlens flimmer,
i denna becksvarta tunnel!

Hälsningar till den som delar mitt vin
i det täta mörker som slingrar sig om de båda intigheterna:
Hälsningar till min uppenbarelse.

Jämt förbereder mina vänner en avskedsfest åt mig,
en rogivande gravplats i ekarnas skugga,
stenrikets hyllning till tiden,
och jämt föregriper jag deras bestörtning:
Vem är det som har dött...vem?

En dikt är en hundvalp som nappar på ett tomrum.
En dikt är ett knivhugg som lämnar inget blodspår efter sig.

Kaffedofterna. Fåglar, grönskande träd
i den kristallklara skuggan, solen som gör glädjesprång från vägg
till vägg som en gasell.
Molnens dagdroppar samlar sig till det oinskränkta i allt som
himmeln fortfarande unnar oss, medan slingor av oupplösta minnen
meddelar att just den här morgonen är mäktig och storartad,
och att vi går här som gäster i evighetens boning.

Pressklipp från Israel

Tre citat

"Alla israeliska regeringar sedan 1967 har hävdad, i trots mot världsoptionen, att Västbanken och Gaza inte är ockuperade områden och att Israel har lika stor rätt till dessa områden som någon annan"

"Jag tror ingen behöver förklara nödvändigheten av judiska bosättningar för mig. Bosättarna i Judéen, Samarien och Gaza är 2000-talets judiska pionjärer". (Ariel Sharon)

"Ya'lon, som just tagit över som Israels arméchef, kommer att ta över en mäktig omorganiserad armé. Dess slagstyrka har aldrig varit större."

Jerusalem Post 12 juli 2002

Kommentarer är överflödiga!

Objection, your honor

Det har bildats en internationell krigsförbrytartribunal i Haag (ICC). I den vill Israel inte vara med. Varför vill inte den enda demokratiska och fredsälskande staten i Mellanöstern vara med? Jo, därför att paragrafer i domstolens statuter säger att det är ett krigsbrott att förflyttad en egna befolkningen in på ockuperad mark. Dessa paragrafer är enligt Israels justitieminister (Attorney-General) Rubenstein "riktade direkt mot Israel".

En annan jurist, juridikprofessor Natan Lerner är också upprörd. Även han är upprörd över att bosättningar på ockuperad mark anses som krigsbrott. "Jag anser att bosättningarna är illegala, men det innebär inte att bosättarna är kriminella. De kan inte vara kriminella därför att de har ingen kriminell avsikt. Att lägga till denna paragraf i sista minuten är ett försök att tukta och förlämba Israel".

Journalisten Dan Izenberg är lite mer orolig och poängterar följande: "De flesta experter, på båda sidor av debatten om huruvida Israel skall delta i domstolen (ICC) eller inte, är överens om att ifall domstolen skulle vilja ta sig an Israel så finner den rikligt med ammunition". Det är bara att hålla med Izenberg. Och vad sägs om Jerusalem Post's egna lilla lista?: Överlagt mord, omfattande förstörelse, beslagtalande av egendom som inte

grundar sig på militära skäl och utförs olagligt och godtyckligt etc. Klart att Izenberg har rätt och att Israels försvarsadvokater går i taket och känner sig "förolämpade".

Den internationella krigsförbrytartribunalen är inte enbart riktad mot Israel utan den riktar sig mot alla stater som begår krigsbrott. Men det är väl klart att en stat som Israel bör känna sig orolig. "Upprättandet av krigsförbrytartribunalen har tänt varningssignaler åt oss. Vi står inför en svår tid". Ett konstaterande från justitieminister Rubenstein som många hoppas att han får rätt!

Jerusalem Post 12 juli 02

Vad förstår svenskarna?

"Vad förstår svenskarna av det som händer här?" Frågar sig Peres och ger själv svaret. Svenskarna förstår inget därför att vi "inte deltog i kriget mot nazismen under andra världskriget". Inte nog med det. Sharon, som inte vill vara sämre, spår på och går till angrepp mot den svenska politiken mot samerna "som fick stora landområden exproprierade under 1930 talen och tvingades överge sitt nomadiserade liv". (Där fick vi!) Kunde

ni så kan väl vi, tycks han säga. Sedan fortsätter Sharon av bara farten med att läxa upp Belgien för Kung Leopolds framfart i Kongo. Upprördheten grundas på att "historiker uppskattar att mellan fem och tio miljoner afrikaner fick sätta livet till under Belgiskt styre under 1800 talen". Belgien har inte bett Kongo om ursäkt. Kunde kung Leopold kolonisera Kongo så kan väl Israel kolonisera Västbanken och Gaza! Klart att de är upprörda när folk som svenskarna som inte förstår lägger sig i. Men vad säger Göran Persson om ett sådant påhopp från sina vänner? Dessutom väntar vi på Sharons ursäkt till det palestinska folket. Sharons antikoloniala upprördhet är rörande. Eller hur? Upprördheten bottnar sig i att Sverige och Belgien ses, av Israel, som drivande krafter bakom den internationella krigsförbrytartribunalen (ICC). Det är inte konstigare än att brottslingar inte gillar poliser.

Jerusalem Post 12 juli 02

It's not nice

Ha'aretz låter oss träffa överste löjtnant Amir Baram på uppdrag i Nablus. Löjtnant Baram sitter i ett palestinskt hus i västra utkanten av Nablus som de tagit över som sitt högkvarter. Dessa fallskärmsoldater har tagit över flera sådana hus i staden, som haft utgångsförbud i treveckor - enda sedan Israel armé inledde Operation Determined Path. Familjen, som äger huset får bo på underväningen medan Barams högkvarter är på överväningen. Familjens möbler har fösts undan i ett hörn och Israels flagga och armé möbler lyfts in. Endast en paraply medbilder av Musse Pigg och Kalle Anka avslöjar vad rummet annars används till. Men om ett par dagar kommer Baram och hans män flytta in i ett annat hus, "delvis för att bryta rutinen och delvis för förstöra lite mindre" säger han. "Det finns en gräns för hur mycket tryck du kan sätta en familj under. Det är tredje gången vi är i deras hus. It's not nice".

Ha'aretz 12 juli 02.

Trakassera och förnedra – israeliska övergrepp under invasionen i april. Mustafa Barghouthi med ett sönderbränt porträtt av sig själv. FOTO Håkan Brunnström.

Istället för stenar

Det finns många i världen som inte heller tycker att den israeliska ockupationen är "nice".

Det fick Israels utrikesminister Peres erfara när han var i Köpenhamn och besökte Tivoli.

Två män kastade öl på ministern. Möjligt var de två männen inspirerade av palestinska ungdomar som tvingas slåss mot ockupationsarmén med stenar. Och vad skall man kasta i Danmark, om inte öl?

Ha'aretz 12 juli 02.

Bosättarnas produkter är inte "made in Israel"

Ett brev kan betyda så mycket. I detta fall är det brittiska miljödepartementet som brevledes beordrat ett slut på att produkter från de av Israel ockuperade områdena märks "Product of Israel". Engelsmännen slår fast att de ockuperade områdena inte kan ses som en del av Israel. Detta har upprört den israeliska ambassaden i London. De ser det som den värsta diskrimineringen mot Israel på länge. Det är mycket som upprör Israel i dessa tider! Att tvingas följa internationell rätt är naturligtvis mycket förolämpande för Israel.

Ha'aretz 5 juli 02

Frank Fredriksson

FOTO: Donald Boström.

Palestinainsamlingen

Vi vill tacka alla våra bidragsgivare: Du som troget ger en summa pengar varje kvartal, eller du som givit ett bidrag i våra bössor under våren – det är det många som gjort. Vi tackar alla lokalgrupper och organisationer som intensifierat insamlingsarbetet när behoven varit som störst. Totalt insamlat 474.320 kr. 23 augusti. Redan i slutet av maj skickade vi 75.000 kr till UPMRC och GCMHP samt 50.000 kr till HDIP, som fick sitt kontor i Ramallah totaldemolerat under Israels invasion i april.

Resultat t.o.m. 23 augusti

INTÄKTER	
Faddrar	227.914
Privata gåvor	52.940
Organisationer	15.953
Lokalgrupper (ins)	177.513
Övrigt	<u>2.884</u>
SUMMA:	477.204

KOSTNADER	
Egeninsatser i projekt	180.500
Övrigt bistånd	226.316
Administration	<u>22.268</u>
SUMMA:	429.084

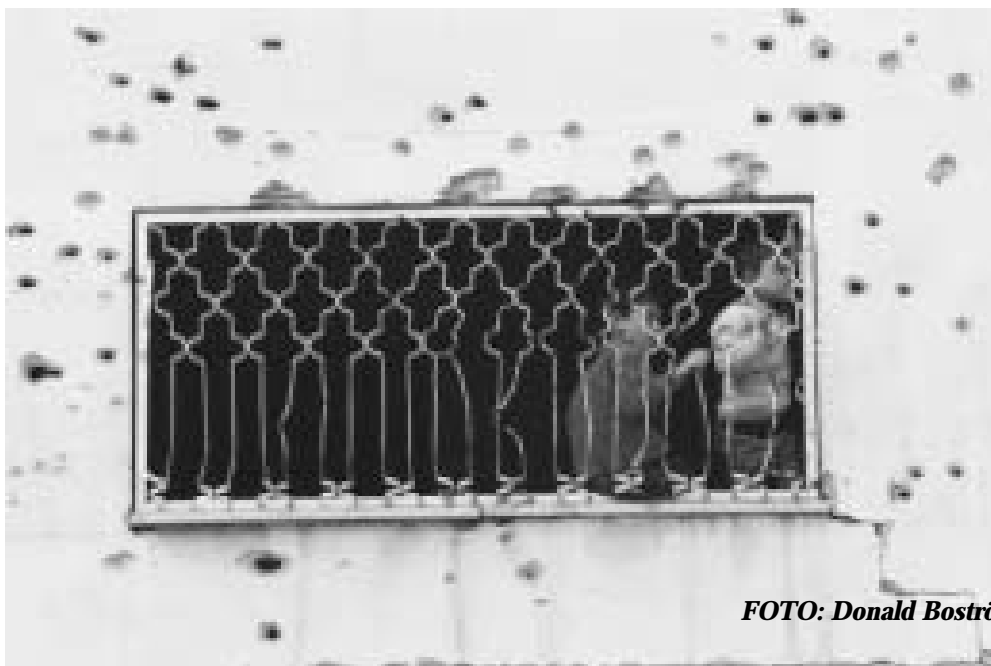

FOTO: Donald Boström.

Palestinsk tro i Jordanien

Svjetlana Pastuhovic, MpTx2, Viskastrandsgymnasiet, Borås

Han är kille, hon är tjej. Han är blyg, hon är framåt. Han bor i flyktingläger och hon går i jordansk skola. De är båda palestinier och bor i samma land, men ändå i två helt olika världar. En sak har de i alla fall gemensamt: De delar samma längtan. Längtan efter att få återvända till sitt hemland.

Jag träffar Ahmed Mohamed Hamed i flyktinglägret i staden Zarqas i Jordanien, där han har bott hela sitt liv. Vi slår oss ner i några lagom bekväma fåtöljer på hemmet för föräldralösa pojkar, där Ahmed tillbringar en stor del av sin tid. Framför mig sitter en blyg kille i sextonårs åldern och ler nervöst. Hans mörka hår och snälla, bruna ögon tyder mycket på österländskt ursprung. Ahmed berättar att han bor med sin mamma och sina syskon en bit längre bort. Pappan är död, därför har familjen svårt att klara sig och Ahmed får därmed vara på barnhemmet en del. Tiden på barnhemmet har nog också sina fördelar. Barnen springer omkring på den asfalterade basketplanen och ser, efter omständigheterna, lyckliga ut. Vi kan höra basketbollens monotona dunkande ända in i rummet där vi befinner oss.

Palestina är mitt hem

Ahmeds föräldrar kom till flyktinglägret i Jordanien redan 1948 efter flykten från Palestina, då Israel utropades. Därmed är Ahmed född i Sarqas, men det är tydligt att han hör hemma i landet som föräldrarna lämnade för så länge sedan.

- Jag hoppas att jag kommer att få återvända till Palestina. Det är trots allt mitt hem, säger han på arabiska. Vår tolk översätter och förklarar att Ahmed tycker om flyktinglägret, men vill återvända till sitt hemland.

En vanlig kille

Denna kille är som vilken kille som helst. Han går sista året i en statlig grundskola och hoppas på att bli dataprogrammerare i framtiden. Kanske får han ibland

tillfälle att öva sig på de tre datorer som finns i rummet vi befinner oss i.

Ahmed tittar sig hela tiden nervös omkring, som om han väntade på någon. Utanför skriker och skrattar barnen, men killen framför mig är allvarlig och bestämd. Till hans hjälp befinner sig fyra män till i rummet, förutom tolken. Kanske är detta anledningen till Ahmeds nervositet. De pratar arabiska sinsemellan och jag får känslan av att de lägger orden i munnen på Ahmed.

Jag får under intervjun tillfälle att se mig omkring i rummet. Jag blir förvånad över all konst som hänger på väggarna. Man berättar för mig att det är barnen som har gjort alla teckningar och andra konstverk. Vi befinner oss uppenbarligen i deras uppehållsrum. Jag kan inte låta bli att undra hur alla barnen kan få plats i denna lilla lokal. Men det är hemtrevligt och jag kan tänka mig att jag skulle trivas, även fast det är litet.

Flyktingstämpeln hänger kvar

Jag frågar Ahmed om man någonsin känner sig utanför som palestinsk flykting i Jordanien.

- Även om jag skaffar jordanskt medborgarskap kommer jag alltid att ha en stämpel på mig som flykting, säger han allvarligt.

Jag kan inte annat än tro honom, men jag blir förvånad över det ärliga svaret. Han förklarar vidare att de bästa jobben går till "riktiga" jordaniere, därför tror han inte att han kan få jobb som dataprogrammerare i landet. Ahmed verkar vara en helt vanlig kille, som tyvärr har tappat hoppet på ett jämställt liv i Jordanien.

- Flyktinglägret trivs jag bra i. Man tillverkar själv det man behöver här och lever primitivt, men det är inte "hemma".

Krig – konfliktens enda lösning

Ahmed, som säkert många andra palestinier, har svårt att tro på en fredlig lösning på Mellanösternkonflikten. Det har han också tappat hoppet på. Han säger att den enda lösningen nu är krig.

- Den senaste intifadan var framgångsrik, säger han och låter lite muntrare. Det

Faktaruta

Anledning till artikeln:

Vi läser mycket om Mellanösternkonflikten i skolan så det blev rätt naturligt att jag skrev en artikel om det eftersom jag går mediaprogrammet med inriktning på text. Jag tyckte också att det skulle bli spännande att skriva en artikel ur palestinska ungdomars synvinkel. Hur? Chansen till de här intervjuerna tog jag när vi var på studieresa med vår historiagrupp i april 2002. Vi åkte till Syrien och Jordanien och fokuserade oss på palestiniernas situation i de båda län-

palestinska folket fick ju mer internationell uppmärksamhet och övriga världen började intressera sig för palestiniernas situation, fortsätter han stolt.

Plötsligt får jag veta att jag måste avsluta intervjun snabbt. Det har tydligen hänt något i lägret som vi inte får veta om och jag ställer en sista fråga till Ahmed.

- Hur min framtid ser ut? Jag vill skaffa en egen familj, flytta till Palestina och jobba som dataprogrammerare.

Ahmeds motsats

Från att ha träffat lugna Ahmed får jag tillfälle att träffa Sharehan Awny Hasan al Adawy som är Ahmeds rena motsats. Hon är jordansk medborgare och går på flickskola i Amman. Skolan heter Sukayna Bent Al-Hussain och har omkring 900 elever.

Vi träffas då Sharehan har rast och hon är väldigt stressad. Det är stor trängsel på skolgården och ett myller av gröna skoluniformer. Det dröjer ett tag innan jag får syn på henne men snart står hon framför mig i sin uniform och med det mörka håret uppsatt i en tofs.

Sharehan är 17 år och född i Jordanien. Hennes morföräldrar flydde från Palestina en gång i tiden. Hon har något sorgset över sig, som att hon bär på en tung börda. Snart får jag veta vad det är.

- Jag vill väldigt gärna återvända till mitt land, säger hon allvarligt. Jag vet att det kommer att bli så också eftersom det står

i Koranen.

Efter första meningen märker jag att hon är mer säker och övertygad än Ahmed. Kanske kommer det att hjälpa henne att få som hon vill.

Får inte komma in i Palestina

Solen skiner på oss och ljudnivån är hög på skolgården. Jag får känslan av att ungdomarna omkring mig vill skrika av sig så mycket som möjligt innan lektionerna börjar igen. Sharehan får höja rösten hela tiden för att jag ska höra vad hon säger. Jag märker också vissa likheter mellan henne och Ahmed. De vill båda lika gärna åka tillbaka till sitt hemland. Sharehan berättar att det bara är hennes mamma som får åka och hälsa på i sitt gamla hem. Enligt israelisk lag får dottern inte komma in i Palestina.

– Min syster är förlovad med en palestini-er som befinner sig i Palestina nu. Det är också en anledning till att vi måste åter-vända.

Inga israeliska vänner

Det känns som att Sharehan och jag skulle ha kunnat bli mycket goda vänner. Jag undrar om en israel någonsin skulle

få ha henne som vän.

– Det kan jag aldrig tänka mig, svarar hon bestämt. Det har gått för långt för att jag skulle kunna umgås med en israel. Jag blir dystert av svaret och försöker, oproffsigt nog, att säga vad jag tycker. Att det finns israeliska ungdomar, som hon, som inte vill ha krig. Sharehan av-bryter mig och säger att de tyvärr är väl-digt få. Där slutar den diskussionen.

Världen måste göra mer

Vi är på många sätt lika, jag och de här två ungdomarna. Därför vill jag hjälpa de att bli lyckliga.

– Vad övriga världen kan göra? De måste göra mycket mer eftersom Israel inte nöjer sig med att bara ta Mellanöstern. De kommer inte att nöja sig förrän de har hela världen under sina fötter, tror Sharehan.

Vad tror hon om lösningen på konflikten då?

– Hade konflikten lösts för länge sedan kanske folk hade accepterat en fredlig lösning och kanske till och med ett delat land. Men nu har det gått för långt och pågått alldeles för länge. Det är bara krig som återstår som lösning.

Jag märker plötsligt att en grupp flickor har samlats omkring oss. Sharehan presenterar oss för varandra och förklarar att flickorna också är palestinier. De är minst lika angelägna som Sharehan om att få återvända hem.

Rasten är snart slut och Sharehan blir mer och mer rastlös. Jag önskar att vi hade fått mer tid att prata, och hon verkar ha en hel massa till att säga. Bland annat får jag veta att hon vill bli artist eller minister och ministerjobbet verkar som gjort för henne. Hon har mycket att säga och skulle säkerligen kunna utträta en hel del som en "statens kvinna".

En gäll visselpipssignal väcker oss ur vårt samtal och jag får syn på en äldre kvinna som strängt ropar åt tjejerna att gå tillbaka till klassrummen. Jag ser Sharehan gå och hoppas innerligt att allt löser sig för henne och alla andra palestinier.

Det finns många olikheter mellan Ahmed och Sharehan, men också en stor likhet. En likhet som de säkerligen delar med många andra palestinier. Båda vädjar till omvärlden om hjälp.

Glada barn blir starka människor

Text och foto

Margareta Sjöberg, projektansvarig

På Valborgsmässoafton i år åkte Yvonne Fredriksson och jag ner till Palestina för att besöka PGS biståndsprojekt. Mitt uppdrag var att träffa våra samarbetspartners på plats, utvärdera och skriva rapport till SIDA/Forum Syd och diskutera en ny projektansökan för de barn och ungdomsprojekt jag är ansvarig för sedan mer än 10 år tillbaka

Två veckor tidigare, den 13 april, hade vi båda tillsammans med läkarna Anna Danielsson och Lars Jerdén, som är projektansvariga för PGS primärvårdsprojekt, blivit milt sagt handgripligen utkastade ur Israel direkt vid ankomsten till flygplatsen Ben Gurion i Tel Aviv. Vi släpades ut till vändande plan med utvisningsstämplarna i passen och en motivering till svenska UD som sade att vi var där för att bedriva omstörtande verksamhet. Efter en god insats från UD och Anna Lindh hade israeliska utrikes- och inrikesdepartementet förklarat att de gjort ett misstag och vi fick tillåtelse att återvända.

Den direkta anledningen till vår avvisning tror vi var att dölja den offensiv

och de massiva och systematiska förstörelseattacker israelerna bedrev på Västbanken sedan påsk. I Jenin, i Nablus, i Ramallah

De projekt jag ansvarar för är dels en mycket fin läsestuga med datortek och förskola i byn Abu Dis utanför Jerusalem och dels ett litet bibliotek med datortek i flyktinglägret New Askar Camp utanför Nablus. Verksamheterna riktar sig främst till barn och ungdom och drivs direkt av lokalbefolkningen.

– Man kan döda en grupp utpekade och kalla dem terrorister, men man kan inte döda ett folk som vill ha sin frihet. Vi ger det vidare till den nya generationen och till nästa generation igen.
– Vi väntar på en jämställd fred. Inte Sharons fred.

Barnen flyr för kulorna.....

Det är PGS faddrar som utgör grunden för verksamheterna genom sina bidrag till Palestinainsamlingen. Fadderavgiften bekostar den 20 procentens egeninsats som gör det möjligt att söka bidrag till övriga 80 procent av projektkostnaden kostnaden från SIDA/Forum Syd.

När vi kom ner till Palestina på Valborg, rädde utgångsförbud sedan 10 dagar i Abu Dis, utgångsförbud var och varannan dag i Ramallah och likaså i Nablus. Min förställning var att verksamheterna låg nere och inte kunde hålla öppet, men det visade sig helt fel.

Vi kan ta oss till Abu Dis när utgångsförbudet lättar efter två dagar och häpnar över hur många barn som kommer till läsestugan. Så snart det är möjligt är verksamheten i gång och vi ser att den förlorade tiden för undervisning och boklåningen tas igen på kvällarna.

Askar

I Askar camp har våra samarbetspartners ända från början varit unga lägerkillar formade av förra intifadan. När de satt i fängelse tillsammans, bestämde sig för att göra något för lägrets barn. De hörde om läsestugan i Abu Dis och tog kontakt med mig och la fram ett projektplan som de kallade the Intifada of Culture.

PGS beslöt att stödja projektet och vi fick bifall från Forum Syd att starta ett litet barn och ungdomsbibliotek. Nu har mer än tio år gått. Projektet har utökats med ett datortek, både mobilt och stationärt. De unga killarna har vuxit upp och har många egna barn. Samarbetet har fortsatt och samtidigt har det bildats flera kommittéer i lägret som för handikappade, kvinnorkommittéer och för social service.

De har fortfarande sina visioner om ett bättre liv kvar. Nu uttrycker de, Amjad Youssef, Ashraf, Said och de andra sig så här:

– Man kan döda en grupp utpekade och kalla dem terrorister, men man kan inte döda ett folk som vill ha sin frihet. Vi ger det vidare till den nya generationen och till nästa generation igen.

Förunderligt snabbt dyker en stridvagn upp på gatan under oss och skjuter över huvudena på barnen.

– Vi väntar på en jämställd fred. Inte Sharons fred.

Huset är fullt av kulhål

På söndagseftermiddagen står jag på balkongen till Amjads familjs hus i som ligger i utkanten av flyktinglägret New Askar utanför Nablus. Sedan mitt besök för ett år sedan har Amjads familjs hus antagit ett nytt utseende. Huset är fullt av kulhål. Bilarna på gatan nedanför är sönderskjutna eller helt platta, överkörda av stridsvagnar.

Det är Amjad, hans mamma, svägerskor och en del av de små barnen som inte går i skolan som står på balkongen. Yvonne sitter med de andra ur kulturkommittén en trappa upp och dricker kaffe. Vi har tillsammans med våra palestinska vänner just kommit hem efter en tur i Nablus. Det var tungt att se alla hus som förstörts och höra om alla döda, skadade och förnedrade under Israels

medicinsk hjälp. Det var bara med Amjads intensiva ledsagning per mobiltelefon till vår taxichaufför och med mycket is i magen och mitt arbetsvisitkort med Stockholms stads S.t. Eriksemlen på som vi till slut tog oss igenom.

Nu står jag i solen på altanen och ser på barnen som kommer vandrande hem över det öppna fältet från Old Askar camp där skolorna ligger.

Snabbt dyker en stridvagn upp

Plötsligt smäller en shellbomb, en ljudbomb, nedanför oss. Förunderligt snabbt dyker en stridvagn upp på gatan under oss och skjuter över huvudena på barnen. Barnen och kvinnorna på fältet flyr skrikande åt alla håll och vi måste kasta oss in i huset för att ta skydd. Fort in i det rum som ses som mest skottsäkert längst in i huset.

Där sitter jag sedan med fullt av gråtande och rädda barn som sökt skydd i

golvet bakom Amjads soffgrupp. På det blanka golvet, bakom Amjads trygga soffgrupp, där vi så ofta suttit och druckit kaffe.

Så småningom tystnar skottsalvorna och husets barn kommer hem, det ena efter det andra. Snart sitter alla samlade i sofforna. Flickorna är ledsna och gråter. Amjads 14-åriga syster berättar gråtande att hon sprungit tillbaka till skolan och bankat på porten, men att den varit stängd och att hon fått skydd hos en familj som ropat in henne. En mycket liten pojke, sex-sju år, som försöker låta bli att gråta, berättar att han gömt sig i det höga gräset på fältet när två stridsvagnar kört på var sida om honom.

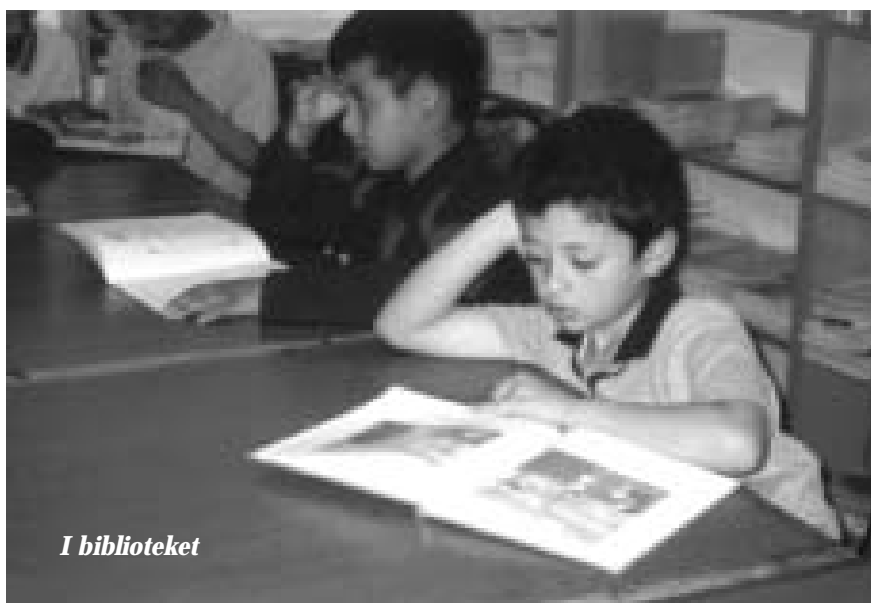
De vuxna berömmar barnen och skojar om deras mod och till slut börjar de le mellan tårarna. Men nästa morgon har Amjads syster ont i magen och vägrar gå till skolan.

Stridsvagnen drar vidare

Vi tittar ut och ser nu bara dammolnen efter stridsvagnen som drar vidare till nästa by eller nästa läger. Den bil, som vi just klivit ur när vi kom hem från Nablus, har soldaterna skjutit sönder däckena på. Killarna byter snabbt ut däckena för att kunna flytta den från gatan. Kvar står Amjads bil som är helt platt sedan en tidigare visit av stridsvagnar.

Ingen blev skjuten i lägret den här gången, ingen dog. På ett fält vid Balata camp strax intill blev däremot en mamma och hennes två döttrar skjutna till döds

Amjads bil sönderskjuten.

offensiv de senaste sex veckorna. Offensiven de kallar The Rolling Stones. Den senaste attacken kom tidigt på morgonen för två dygn sedan.

Avvisade av soldater

I går, på lördagen, höll Yvonne och jag nästan på att ge upp företaget att ta oss in i Nablus och vidare till Askar camp. Vi blev avvisade av soldater överallt och inte bara vi, utan konvojer av hjälporganisationer med matsändningar och

huset, men vill hem till sin familj, till sin mamma. Amjad måste ta i ordentligt för att lugna alla under skottlossningen samtidigt som han säger till mig att, "jag vet inte var mina fyra barn är, de har inte kommit in".

Skotten tystnar, barnen springer hem tätt efter husväggarna och vi går upp till Yvonne och de andra på övervåningen. Då kommer nästa attack. Rullbanden på stridsvagnarna dånar och får huset att skaka, fler skottsalvor. Vi tar skydd på

Bistånd

någon halvtimme innan attacken mot Askar. Senare samma kväll ser vi brandrök och hör skottsvalvor från en by på andra sidan Askar camp. Det är byns Moské som brinner och vi får rapport att en man blir ihjälskjuten.

Den typ av attack vi var med om upp-repas dag efter dag. Det är ingen till-fällighet att man drar igenom lägret just när barnen kommer hem från skolan och skjuter över deras huvu-den. En grym vardagsterror som inte skapar rubriker.

Men fyra män och en liten pojke har bli-vit skjutna på gatorna mellan husen i lägret under april månad. De fem ligger begravda mellan barnstugans vägg och en skyddande mur. Under utgångs-förbudet var det den enda möjliga platsen att begrava sina döda på.

Barn som förlorat sina fäder

På lördagen, dagen innan har vi i biblio-teket träffat barn till de dödade fäderna. Det var gripande och fruktansvärt sorg-ligt. Vi två fick dela barnens sorg i en grupp som försöker tala om det som hänt.

Verksamheten i barn och ungdoms-

Pojkdansgruppen i Askar.

biblioteket har med nödvändighet för-ändrats beroende på krigssituationen. Så många barn har traumatiska upple-velser och behöver professionell hjälp.

En psykolog kommer från Palestinian Counseling Center i Jerusalem och ar-betar med barnen enskilt och i grupp. På söndagen är vi med under en session när psykologen delar upp en grupp om 20 flickor i 13 årsåldern i mindre grup-per. Var grupp får uppgifter att disku-tera och lösa och sedan presentera på ett valfritt sätt för varandra. Samtidigt går han runt i grupperna och talar mjukt med dem om HUR de löser uppgifterna och hur de gör sina val. Den här gången gällde det att göra reklam för något positivt. Tanken är att bryta den förlamande ledsnaden och att våga var glad igen.

För att processen ska kunna fortsätta instruerat psykologen Naomi, den kvinna som är anställd som fritidsledare i biblioteket, hur hon ska fortsätta arbetet. Vad vi kunde se var det mycket bra.

I övrigt håller man verksamheten igång med läsläsning, undervisning och boklåning så fort det är möj-ligt att sticka näsan utanför husen. Datorteket däremot är nedlagt därför att man är tvungna att gömma undan alla datorer. Den israeliska armen har systematiskt förstört datorer på plats efter plats oavsett syfte.

Naomi instruerar också grupper i dabke, arabisk folkdans På måndagen, vår tredje dag, dansar en grupp pojkar för oss, glada och stolta. Samma program har de uppfört på en stor fest hösten 2001 för mer än tu-sen människor som deltog i festen. Vi har sett på en video från den. Den var den första fest som hållits på det öppna fältet mellan lägren på 30 år.

Pojkarna dansar så dam-

Samtal med barn som förlorat sina pappor.

met rycker om den slitna mattan i bib-lioteket. När vi applåderar och tjoar som värst, kommer skottsvalvorna. Den här gången från bergen och riktade rakt mot husen i lägret. Pojkgruppens glada leen-den slocknar och de piper iväg hem snabbt som blixten. Vi tar skydd bland bokhyllorna och sänder en tacksamt tack och för alla tjocka böcker!

Så här var det i maj i år när Yvonne och jag var där. Så här har det fort-satt vecka efter vecka.

Den 4 juni gick de israeliska soldaterna in i lägret och slog sönder kopiatorn i biblioteket, slängde ut barnböcker och körde över med jeep. De datorer till datorteket som kommittén gömt bland madrasser och filtar i Amjads hus, hade man som tur var flyttat till annat ställe. Soldaterna konfiskerade nämligen över-våningen, den där vi gömt oss i soffgruppen och använde den som övervaknings och skjutplats. Alla män, däribland våra kamrater, satt under 12 timmar bakbundna i solen på den nya inhägnade lekplatsen de anlagt och visat oss så stolt.

I början av augusti gick soldaterna in i lägret och sprängde ett hus. På väg ut, bara genom att råka svänga "lite oförsiktigt" med en stridsvagn, tog de halva hu-set som tillhör Naomis familj med sig. **Trots den dagliga pressade situationen har PGS projektpartner, kultur-kommittén i Askar, tillsammans med bl.a. UNRWA, i sommar hållit som-marläger för tusentals barn. Lekar, tävlingar, dans, teater och när det är möjligt bussturer.**

Kulturkommittén i New Askar camp arbetar aktivt för sin målsättning, att:

Barn måste få vara glada. Glada barn blir starka människor.

De israeliska bojkottkampanjerna

En del tror, och våra motståndare driver, att bojkotten mot Israel är isolerad till antisemiter eller "extrema vänstergrupper". Det är fel uppfattning och jag känner ärligt talat inte till några av dessa kategorier, utan enbart seriösa människorättsaktivister som baserar sin argumentation på minimum i internationella normer som t.ex. FN:s stadgar och resolutioner, Fjärde Genèvekonventionen, eller vanlig etik och moral. Många har också erfarenheter från bojkotten mot Sydafrikas apartheid. I denna artikel vill jag beskriva de olika israeliska bojkottkampanjer som finns och som driver frågan om bojkott mot sin egen stat.

Matzpun (hebreiska för samvete) skrev i april 2001 ett skickligt argumenterat upprop som har fått viss spridning. Inledningen lyder: "Författarna till detta upprop är israeliska medborgare och judar av andra nationaliteter vars familjer har varit offer för rasism och folkmord i tidigare generationer, och som känner att de inte kan fortsätta vara tysta."

I texten står det sedan om den palestinska flyktingkatastrofen 1948, alla lidanden för civilbefolkningen under den pågående intifadan och om det palestinska underläget i propagandakriget. De uppmanar sedan världssamfundet att organisera en bojkott av Israels industri- och jordbruksexport, samt turism, och deras hopp är att detta ska få samma positiva effekt som bojkotten av Sydafrikas apartheid hade. Bojkotten ska pågå så länge Israel kontrollerar de områden som ockuperades 1967, och man anser att "de som ämnar krossa palestiniernas legitima krav måste få känna konsekvenserna av sin egen bittra medicin". Tre saker uppmanar Matzpun till:

1. Börja bojkotten på en personlig nivå och se till att alla i lokalsamhället känner till om den.
2. Skriv under uppropet, cirkulera det

bland vänner och presentera det för MR-organisationer.

3. Organisera aktiviteter som sätter press på din regering att klippa ekonomiska band med Israel och avbryta alla preferensavtal.

Rörelsen MAIAP (Movement Against Israeli Apartheid in Palestine) publicerade sitt bojkottupprop den 10 juli i år. Uppropet går under namnet "Palestinians and Israeli Jews Call for boycotting of Apartheid Israel". De har tre huvudskäl för kampanjen. Det första är att delegitimera den israeliska propagandan som hävdar att det är antisemitism som är motiv

bakom bojkottkraven. Därför ber man att den som skriver under också frivilligt kan nämna sin religionstillhörighet för att det på så sätt ska framgå att även judar skriver under. Det andra skälet är att många kritiker hävdar att bojkotten först och främst drabbar palestinier. Därför vill man med uppropet visa att många palestinier som lever under israelisk kontroll stödjer bojkott och är beredda på att ta konsekvenserna. Den tredje tanken bakom uppropet är att man vill jämföra Israel med Sydafrikas apartheidsystem. De hävdar nämligen att den primära ideologin i israelisk politik är apartheid med all dess rasism, förtryck, ockupation, etnisk rensning, terror, religiös diskriminering och våld.

Uppropet ska inte presenteras för någon utan ska kunna användas för att uppmana fler till bojkott av Israel och för att kontra den vanligaste kritiken.

Gush Shalom heter den israeliska fredsorganisation vars ledare Uri Avnery kom till Stockholm i vintras för att ta emot det Alternativa Nobelpriset, the Right Livelyhood Award. Deras bojkottkampanj riktar sig endast mot bosättnarnas produkter, vars sortiment de noggrant kartlagt. Deras hemsida kryllar av argument och svar på vanliga frågor. De driver också en kampanj mot israeliska stridsflygplan för att få dem fällda för krigsförbrytelser, en kampanj som fått dem anklagade för landsförräderi.

Gush Shalom riktar sig endast mot bosättnarprodukter, precis som ARENAS upprop och diverse svenska kristna samfunds ansträngningar. Det är bra att de vill engagera sig och genom att endast slå mot bosättnarna kommer man undan ganska så mycket av kritiken. Problemet med att endast rikta sig mot bosättnarna är att det ger en föreställning av att det är endast p.g.a. bosättningarna som man vill ha bojkott, som om bosättningarna vore det enda brottet mot folkrätten. Det kan skifta fokus från alla de andra övergreppen på civilbefolkningen och krigsförbrytelserna. Dessutom är det belagt att Israel blandar produkter från ockuperad mark, både palestinsk och från bosättnarna, med varor från inifrån Israel. På så sätt kan man utnyttja EUs preferensavtal även för bosättnarprodukter.

För att avsluta vill jag berätta hur den israeliske poeten och fredsaktivisten Yitzhak Laor svarade på frågan om vad han tyckte om bojkott mot Israel: "Alla politiska åtgärder som kan sätta press på Israel är legitima" (Kulturhuset 24/8). Att driva en bojkottkampanj mot Israels apartheidpolitik är alltså inget kontroversiellt. Att fortsätta köpa israeliska produkter legitimerar Israels politik.

Shahin Eghraghi

Ordförande

Palestinagruppen i Stockholm

www.matzpun.com

www.maiap.org

www.gush-shalom.org

Sommarläger
i Abu Diis
ungdomsklubb

FOTO: Håkan Brunnström

Palestina Nu 3-2002

Projektinformation

Yvonne Fredriksson

Libanon

Rehabprojektet i Nahr-el-Barred och Beddawi.

Till årsskiftet går projektet in på sitt 10:e år med SIDA-stöd och så sent som i april 2002 fick vi förnyat förtroende från SIDA i och med att en ny ansökan blev beviljad. Summorna har inte ökat, däremot har en tydlig omstrukturering skett bland utgiftsposterna.

Utbildningsersättning samt bidrag till utrustning är fortfarande en del av PGS stöd till PRCS, (Palestinska Röda Halvmånen). Samtidigt behöver CBR-programmet (Community Based Rehabilitation) löpande stöd i form av löner förutom rehabiliteringsutbildning till alla de CW:s (Community workers) som utgör basen för den rehabilitering som ges till f.n. 203 barn och 32 vuxna samt deras familjer i de båda lägren. Närvaron av svenska sjukgymnaster har fasats ut och då deras löner och resor ofta varit största posten i budgeten, har utrymmet för vidare intern och extern utbildning ökat avsevärt. I dag kommer svenska volontärer med speciella uppgifter, t.ex. en intensivkurs i "stroke"-rehabilitering, barnhabilitering eller annat angeläget ämne, ofta i form av en "workshop" på två till tre veckor. Utbildning ordnas eller medges för de båda "grenarna" av projektet, samtidigt märks en alltmer ökad förståelse från lokalsamhället för de funktionshindrades situation.

Projektets palestinska konsult är mycket kunnig och får alltmer inflytande och deltar i rapporteringen till SIDA samt givetvis i kontakten med alla övriga organisationer i Libanon, som arbetar med palestinier med funktionshinder. En viss framgång i integreringen av barn med olika funktionshinder i "vanliga" skolor kan skönjas, så går t.ex. flera blinda barn i skolor i N-el-B samt även i förskolor, en artikel finns att läsa i *Palestina Nu nr 2 -2002*.

Biblioteket i Barn &

Ungdomscentret i Shatila

Under sommaren 2002 har Wafa Kaddoura som arbetar som bibliotekarie, tillsammans med medhjälparen Mustafa Issa deltagit i en utbildning för bibliotekspersonal. Den veckolånga utbildningen hölls för personal i palestinska NGOs.

I juli samlades mängder av barn och ungdomar i biblioteket för att högtidligt hålla 30-årsminnet av den kände poeten och författaren Ghassan Kanafani. Man visade film om författaren och diskuterade hans liv och verk.

I början av året anordnas "The Arab Palestinian Martyr's Day" i samarbete med andra organisationer en poesikväll i till minnet av palestinier som omkommit i kampen för sitt folks fri- och rättigheter.

Liksom tidigare har läxhjälp- och lästräningsgrupper liksom fortsatta studier av Barnkonventionens tillämpning hållits i biblioteket. För barnen och ungdomarna har biblioteket kommit att betyda alltmer som en lugn plats för att klara av och få hjälp med sina studier.

En fortsatt strid ström av studiebesök från när och fjärran har kommit till centret och dess bibliotek. Många besökande ungdomar återkommer senare som volontärer för att delta i verksamheten. Med tanke på det stundande 20-årsminnet i september av massakern i Sabra och Shatila lär inte besöken bli färre, bl. andra väntas en delegation på 100 personer komma från Frankrike liksom grupper från Japan, Danmark och Norge.

Gaza Community Mental Health Programme

PGS fått ett positivt besked från Sida om fortsatt stöd för GCMHP's arbete 2002-2004. Projektstödet gäller fortsatt stöd till "Mental Health of Children of the Gaza Strip".

www.gcmhp.net

UPMRC

Här fortgår flera projekt som får stöd av PGS via Sida.

Under våren godkände Sida en akutansökan till UPMRC för inköp av sjukvårdsutrustning och medicinskt material. Ett stöd till primärhälsovård för UPMRC:s kliniker runt om på Västbanken och i Gaza pågår t.o.m 2003.

PGS har nyligen lämnat in en ny ansökan till Sida om stöd till barnhälsovård via UPMRC under åren 2002 - 2005.

För att kunna följa projekten och utvecklingen kommer eventuellt PGS att vara närvarande i Jerusalem under stora delar av året med början i januari 2003. Detta får vi besked om från Sida under hösten. Läs mer om UPMRC i *Palestina Nu nr 2 -2002*.

www.upmrc.org

Abu Diis Youth Club

PGS fortsätter att ge stöd till Abu Diis Youth Club för åren 2002-2004 via Forum Syd.

Vid besök i byn under våren 2002 märkte vi hur hårt pressade alla är av den politiskt svåra situation som råder och det är svårt att sköta ungdomsgården helt på frivillig väg om man samtidigt vill upprätthålla en viss kvalitet på aktiviteterna. Därför tog biståndsutskottet beslutet att stödja en ungdomsledare och en städare på halvtid under hösten 2002 med medel från Palestinainsamlingen. Styrelsen kommer även i fortsättningen att bidra med volontärarbete. En extra ansökan om stöd till anställda är inlämnat till Forum Syd.

Två sommarläger har hållits i klubbens regi under sommaren med mer än 100 deltagare per gång.

PGS grupper & kontaktpersoner

Falun

Ziad Alkabbani 023-69173
palestina-falun@telia.com

Göteborg

Harald Holst 031-775 04 67
holst_harald@hotmail.com

Helsingborg

Frank Fredriksson 042-15 75 64
frankfredriksson@hotmail.com

Lund

Gert Andersson 046-12 75 49
g.andersson.lund@telia.com

Norrköping

Klas Corbelius
corbelius@hotmail.com

Skellefteå

Per Lindbäck 0910-38 594
per.lindback.49@metall.se

Stockholm

Shahin Eghraghi 08-615 17 55
eghraghi@hotmail.com

Stockholms Universitet

Martin Schibbye 070-671 04 68
martin_schibbye@hotmail.com

Umeå

Urban Stoltz 070-774 40 18
urbanstoltz@hotmail.com

Uppsala

Eva Adler 018-55 66 28
evaadler@hotmail.com

Uppsala Universitet

Hanin Shakrah 0704-03 20 23
hanin_shakrah@hotmail.com

Varberg

Eva Persson 0340-67 05 72
evapersson@mbox302.swipnet.se

Västerås

Towa Andersson 021-41 49 67

Örebro

Raéd Shaqdih 019-31 50 40
raed.shaqdih@swipnet.se

Kontaktpersoner

Hedemora

Britt-Marie Bergstedt 0225-126 53

Sundsvall

Rune Ljunggren 060 - 219 89

Östersund

Christer Johansson 063-51 20 76
einarjohan@hotmail.com

NGO övervakare

Med anledning av den mycket allvarliga situationen på Västbanken, i Gaza och östra Jerusalem har Diakonia och PGS gått samman i ett nytt projekt, "Mänskliga rättigheter i fokus – ett projekt för NGO-observatörer till Jerusalem, Västbanken och Gaza".

Organisationer som hitintills skickat folk genom projektet är TCO, Svenska Barnmorskeförbundet, Svensk Sjuksköterskeförening, Vårdförbundet samt Vårdförbundet avd. Stockholm, parlamentariker, Lärarförbundet, Kristna Fredsrörelsen, Grafiska Fackföreningen samt Journalistförbundet. En rapport kommer att skrivas och vi kommer att diskutera möjligheterna att söka fortsatt stöd för projektet.

Klara Världen Kulturhuset i

Stockholm 23-24 augusti

Ett 30-tal folkrörelser höll i ett arrangemang kallat Klara Världen. Det övergripande temat var hållbar utveckling. Utländska gäster var inbjudna och det ordnades debatter, seminarier, politikerutfrågning, utställningar och kulturella aktiviteter. Frågorna fick extra aktualitet då Klara Världen sammanföll med FN:s stora konferens om global utveckling i Johannesburg.

Den israeliske författaren och fredsaktivisten Yitzhak Laor (inbjuden av PGS) talade inför en mer än fullsatt sal. Därefter berättade Ingrid Ödqvist, ut-sänd av svenska kyrkans mission, tillsammans med två palestinska ungdomar från Ramallah.

Utöver seminariet ordnade PGS också möten för Yitzhak Laor med UD, JIPF och studenter vid Stockholms universitet. Mediabevakningen var bra och artiklar kom i SvD, AB och Expressen. Kyrkans tidningen kommer också att publicera en artikel.

Inshallah

Ordfront har tryckt boken Inshallah i pocketupplaga, köp den via PGS.

En del av Donald Boströms bilder från boken har visats på Galleri Kontrast i Stockholm under september. I samarbete med Ordfront och Olof Palmes Internationella Center hölls fyra seminarier.

Stockholm

1:a maj rullades vår israeliska stridsvagnmodell genom de centrala delarna av Stockholm i den internationella avdelningen av vänsterpartiets tåg. Framme i Kungsträdgården talade bland annat en representant från Stockholmsgruppen. Palestinainslaget i både vänsterpartiets och socialdemokraternas tåg var ovanligt stort. Vid Orientfestivalen på Mosebacke 13:e till 16:e juni deltog vi med bok- och informationsbord. Den 4:e juli arrangerade ett flertal organisationer manifestationen "Alla folks lika rätt" på Stortorget. Vi deltog med flygblad, banderoller och tal. Söndagen den 12:e augusti hade vi en medlemspicknick på Djurgården. Den 23:e till 24:e augusti var PGS medarrangörer till "Klara världen". Stockholmsgruppen tog ansvar för PGS medverkan vid arrangemanget och hade ett bokbord på plats och samlade förstås in pengar. Under våren och sommaren satte vi in 54.950:- på Palestina-insamlingens konto.

Olle Bowallius

Lund

I Lund anordnades en demonstration den 20 april med ca 1100 deltagare. Vidare har vi haft en manifestation på Stortorget varje lördag mellan 12.00 - 13.00. Ännu har vi inga fasta planer för hösten, på sommaren ligger ju det mesta nere i en studentstad som Lund.....

Gert Andersson

Falun

Nu är sommaren slut och vi börjar våra aktiviteter igen. Söndagen den 8 September samlades Falugruppen till en liten fest i Gunnar Blommés stuga i byn Åg som ligger fyra mil nordöst om Falun. Här umgicks gruppen informellt, fixade palestinsk vegetarisk mat (falafel och salad), och hade kul tillsammans med musik, mat och dans. Vi vet att palestinierna har det mycket svårt just nu, men livet måste gå vidare och genom att ha kul tillsammans ibland orkar vi kämpa ännu hårdare mot den Israelska ockupationen och för rättvisan och fred i Palestina.

En sak till! Vi är en av de organisationer som byggt Café Fritt Forum i Falun som öppnades den 21 augusti Café

är öppet varje onsdag kl.19.00-22.00 på Ljugården, Folkets Hus i Falun. PG Faluns kväll blir den 9 oktober då Inger Björklund från Uppsala skall berätta om palestinsk poesi.

Ziad Alkabbani

Varberg

Tänkte kort rapportera om den lokala Palestinakommittén i Varberg. Vi håller nu på att konstituera oss efter en hektisk vår. Vi har under vårens lördagar delat ut ett par tusen flygblad på stadens torg med uppmaning om bojkott av israeliska varor.

Dessutom hölls en lyckad demonstration i hållregn: rätt bra uppslutning och en bra artikel i lokaltidningen med stora bilder. Efter demonstrationen skickade vi in 3000 kr till Palestinainsamlingen.

Vi tänker fortsätta arbetet i höst med förhoppningsvis lördagsaktiviteter och eventuellt ett offentligt möte av typen föreläsning. Få se hur mycket vi orkar med, men något ska det bli. Hälsningar från den "lokala representanten i Varberg"

Eva Persson.

Hedemora

I augusti bildades en Palestinagrupp i Hedemora. Ett välkommet bidrag till solidaritetsarbetet för det palestinska folket. Medlemmarna önskas välkomna i förbundet. Kontaktperson *Britt-Marie Bergstedt 0225 - 126 53.*

Skellefteå

Här kommer en kort rapport om vad vi gjort i Skellefteå under våren och sommaren. Strax efter påsk ordnade vi tillsammans med ett 15-tal andra organisationer och föreningar i Skellefteå en manifestation för fred i Palestina.

Till viss del har vi fortfarande kontakt med delar av detta nät. Två personer deltog vid folkmusikfestivalen i Näsåker "Urskult" som pågick 1-4 augusti. Festivalen har en miljö- och solidaritetsinriktning, där fanns en särskild barack för sådana som vi, dvs Afrika-grupperna, PGS, Ordfront, Attac, Jak, Fältbiologerna.... Vi sålde lite tidningar, delade ut en del gratis-material och fick in lite pengar i insamlingsbössan.

Under hösten planerar vi att samarbeta m bl. a Ordfront kring en visning av Maj Wechselsmanns film "Du skall älska din nästa..." Det finns också planer på andra

samarbetsprojekt med delar av detta nät. I övrigt jobbar vi mycket genom LO. De pengar som samlades in under våren har skickats till OPC's blodbuss. Dessutom har cirka 40 000 kronor skickats som akutinsatser till Gaza som LO där ombesörjde. Vi har också ansökt om nya projektmedel för både pågående och nya projekt totalt 4 st. Vi planerar att resa ned i oktober.

Ayna Rönnblom, Per Lindbäck

Norrköping

I Norrköping hade vi upptaktsmöte i slutet av augusti, 17 personer deltog. På mötet tog vi beslut att: sprida ett massflygblad i 20.000 ex i Norrköping, fortsätta att stå på stan fredag kväll och lördag förmiddag och sälja Palestina Nu samt samla in pengar till Palestina-insamlingen.

Vi ska systematiskt börja besöka gymnasieskolor för att sprida information, anordna partiutfrågning i oktober, ordna ett offentligt möte under hösten, fortsätta arbetet med att få Norrköpings kommun att bryta vänortsutbytet med Petha-Tikwa i Israel.

Ulf Karlström

Göteborg

Palestinagruppen i Göteborg startade upp i våras efter att ha varit vilande i ett antal år. Vad gäller utåtriktade aktiviteter samarbetar vi i Nätverket för Palestina.

På försommaren deltog vi i Hammarkullekarnevalen med försäljning av Palestina Nu, delade ut bojkottmaterial och skramlade till Palestinainsamlingen. I mitten av juni ordnade Nätverket ett offentligt möte med Stefan Coster, ISM-aktivist och en av de två svenskar som befann sig i Födelsekyrkan i Betlehem. Mötet var lyckat och drog över 100 per-

soner. Nu i månadsskiftet augusti/sep-tember kommer vi att delta på Fritt Forum med bokbord.

På årets Bok & Biblioteksmässa 19 - 22 september att deltog PGS i Solidaritetshusets monter, dessutom hade Nätverket ha aktiviteter utanför Svenska Mässan.

Längre fram i september ska vi att ha ett offentligt möte under rubriken: Vem är terrorist? Kalle Larsson, vänsterpartistisk riksdagsledamot som i somras besökte Palestina, inleder. Vi har också tänkt ha en studiecirkel om Palestina, så om någon har bra tips på cirkelmaterial, hör av er till oss i Göteborg

Britt-Marie Olander

Andra organisationer

Även andra organisationer och politiska partier har varit aktiva på olika sätt under den sista tiden för att visa sitt stöd för det palestinska folket.

Kontoret

I höst kommer PGS att ha en extra anställd på kontoret då vi fått bidrag genom Forum Syd. Anna Wester kommer att arbeta deltid fram till januari 2003.

Vi vill uppmana er att skriva till oss och berätta om vad ni gör som privatpersoner eller lokalgrupper så att vi har en möjlighet att få reda på vad som händer landet runt. Kom gärna med tips på aktiviteter! Alla kan värva medlemmar, prenumeranter eller faddrar, kontakta oss så skickar vi material. Alla kan lägga ut Palestina Nu och annat informationsmaterial på bibliotek och andra offentliga platser.

Demonstration i Stockholm 4 juli.

FOTO: Gunilla Nilsson.

POSTTIDNING B

Palestinagrupperna i Sverige

Tegelviksgatan 40

116 41 Stockholm

BEGRÄNSAD EFTERSÄNDNING

Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med den nya adressen på baksidan (ej adressidan)

Al Bara'em palestinsk musikgrupp

Åtta unga män och kvinnor från musikgruppen Al-Bara'em, arabiska för "en blomma slår ut". Men namnet minner också om bilden av en fortgående process av uppstående liv; en blomma, ett barn, en årstid eller en ny syn på livet. Såsom palestinier strävar efter sitt medborgarskap, hoppas gruppen att denna bild ska bli en symbol av hopp för framtiden. Namnet valdes därför att medlemmarna tycker att det beskriver en förnyelse och friskhet som de försöker förmedla genom sin musik.

På turné i Skandinavien

I Sverige: Göteborg 22/10, Malmö 23/10, Helsingborg 24/10 och Stockholm 2/11.

"Musik som på ett spännande sätt speglar blandningen av österländsk och västerländsk musiktradition i den palestinska kulturen."

Köp deras CD 120 kr + porto på www.palestina.nu/bokhandel

Alla intäkter går direkt till musikgruppen Al-Bara'em.